

Патріотами стають з коліски

Фото Леся ВЛАШИНЕЦЬ.

У Шклині на Горохівщині — найбільший прапор на Волині

Цьогоріч над селом гордо замайоріло десяте знамено (на фото). Ювілейне! Свого часу стяг підняв увись директор ПП «Злагода» ТМ «Святко» Микола Линчук

с. 3

Ще нам, браття українці, усміхнеться доля!

Дорогі українці!

Щиро і щиро вітаю з найвеличнішим національним святом — Днем Незалежності України. Зі святом патріотизму, гідності та єдності.

Українці покладали на вітвар омріяної незалежності мільйони життів. Наша земля, збодана історичними лихоліттями й скроплена кров'ю предків, пам'ятає століття жертвової боротьби за національну гідність та право бути нацією.

І тільки 29 років тому — 24 серпня 1991 року — справедливість восторжествувала. Ми здобули незалежну й соборну Українську Державу.

Проте вже сьомий рік поспіль ми знову боронимо свій суверенітет й територіальну цілісність з воєнним протистоянням з підступним ворогом.

І платимо за це найдорожчим — життями наших співвітчизників.

Нині, коли Україна відстоює свою

державність на східних рубежах, нам як ніколи потрібне єднання навколо національної ідеї. Тільки у згуртованості наша сила. Тільки разом ми здатні на великі й малі перемоги та світове визнання.

Тож пам'ятаймо і шануймо подвиги героїв минулого й сьогодення, прагнімо національної єдності, гартуймо волю до боротьби. Ми різні, але єдині у бажанні жити в сильній та успішній європейській державі. На кожному з нас лежить величезна відповідальність за майбутнє України.

Бажаю усім нам сили, мудрості, злагоди, щастя, благополуччя та миру!

З повагою народний депутат України, лідер партії «ЗА Майбутнє», засновник Фонду «Тільки разом» Ігор ПАЛИЦЯ.

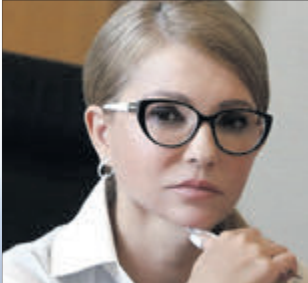

Дорогі співвітчизники!

Нашій незалежній Україні 29 років. В історичному вимірі цей вік начебто невеликий, але вже можна робити певні висновки і підбивати перші підсумки.

У 1991 році ми всі мріяли, що Україна стане багатою, можливою, щасливою, але більшість наших сподівань та задумів досі лишаються нереалізованими. Ми сьомий рік на війні. Ми переживаємо один з найтяжчих років за весь період незалежності. Ми маємо слабку економіку і незрозумілі перспективи.

Але попри всі труднощі є головне — Українська незалеж-

на держава відбулася, вистояла і пройшла через неймовірні іспити та випробування.

Це відбулося завдяки нам — вільним громадянам незалежної України! Не президенти, не депутати й не міністри творять нову історію України, а люди. Усі ми! Ті, хто невтомно працює і переживає за власну країну, ті, хто зі зброєю в руках захищає нашу рідну Землю. Ті, хто любить Україну справжньою любов'ю.

Головна цінність і головний ресурс держави та суспільства — це громадяни нашої країни, що і є тою великою й непоборною силою, про яку писав Василь Симоненко: «Народ мій е! Народ мій завжди буде! Ніхто не перекреслить мій народ».

За волю й свободу платимо велику ціну і свято віримо, що ці жертви не марні. Ми пам'ятаємо шевченківський наказ про те, що «у своїй хаті своя й правда, і сила, і воля», і всупереч усім перепонам неодмінно збудуємо велику, сильну, могутню, демократичну Україну!

Країну для успіху, звершень і щастя! І це буде країна вільних, гордих, найкращих людей!

Зі святом! Слава Україні!

Із вдячністю Юлія ТИМОШЕНКО.

Волинський осередок партії «Слуга народу» щиро вітає земляків із Днем Незалежності України!

29 років навіть для людини — це молодість, активний пошук себе і свого призначення на Землі, постійного росту та удосконалення. Так само для держави майже три десятиліття будівництва ознаменувались кардинальними змінами системи, управлінських підходів, ставленням до місцевих громад як до дружних і самодостатніх родин.

Пишаємось, що наш спільний дім — Україна. Прагнемо, щоб у ній панували злагода та мир. Робимо все для того, аби він став обительлю, в яку завжди хочеться повертатись, рости дітей і черпати натхнення для життєвих перемог. Кожен із нас може внести свою лепту у процес її мужніння, піднесення, розквіту.

Любімо нашу державу, шануймо

Зе! МІСЦЕВІ СЛУГА НАРОДУ

її, милуємось її красою і вкладаймо в неї таланти!

Служимо її народу, бо Україна — це ти!

Голова ВООПП «Слуга народу», народний депутат України Валерій СТЕРНІЙЧУК.

Кохання може все!

День, коли подружжя дало обітницю бути разом в радості й горі до кінця днів своїх.

Щасливі миті на шляху до батьківства.

Сім років шлюбу подружжя Шабуніних увінчалися довгоочікуваною радістю: у них народилися донечки-двійнята!

«Всі ці довгі місяці ми з Валентином просили Господа і боролися за своє потомство», — говорить Ольга, не втримуючись від сліз розчулення. На її руках — маленька Маргаритка, тато ніжно тримає Марійку

Катерина ЗУБЧУК

КОЛИ НАРЕЧЕНІ ТАНЦЮВАЛИ, ВСІ БУЛИ В ЗАХОПЛЕННІ ВІД НИХ

Ми познайомилися з лучанами Валентином і Ольгою Шабуніними у вересні 2013-го через тиждень після їхнього весілля, коли у квартирі ще, як кажуть, пахло короваєм. Молодята навіть не встигли побачити всіх фотознімків, бо їх зробили дуже багато. Тож тоді випала нагода разом з ними «погортати» кадри, скинуті на комп'ютер, і стати свідком дійства, яке відбулося 30 серпня. Ось наречений збирається до рацу, одержує батьківське благословення, а на інших фото — традиційний викуп молодої. У дворі стоїть довгелезний лімузин, де метрів дванадцять, в якій пара їде у Будинку урочистих подій. Мати Валентина Гали-

на Степанівна не приховувала вітхи від того, що в сина є кохана дружина, що в його житті сталася така гарна перемена.

Судачи зі знімків, на цьому весіллі все було так, як і на багатьох інших. Хіба що серед гостей чимало таких, як і Вален-

«Гості забували, що молодий сидить у візочку, бо зачаровували мужність Валентина й краса Ольги.»

Нарешті вони мама й тато.

Закінчення на с. 8

СВІДОМІ ГРОМАДЯНСЬКИЙ РУХ

3 ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ!

Андрій Покровський

засновник Громадянського Руху «СВІДОМІ», депутат Луцької міської ради

ПОТРІБНІ ГРОШІ?

IdeaBank

до 200 000 ₴

КРЕДИТИ ГОТІВКОЮ

до 30 хвилин рішення по кредиту 60 місяців максимальний термін 83,2% реальна річна відсоткова ставка

м. Луцьк, вул. Конякіна, 30 (ТЦ "Варшавський", 1 поверх) (050) 388-90-27, (067) 639-13-89

Перелік відділень, цінні параметри та інші деталі умов кредиту «Єдиний», дізнайтесь на сайті ideabank.ua, у спеціалізованих кредитних центрах, або за номером гарячої лінії 8 000 50 20 30. Діяння в межах України зі стаціонарних та мобільних телефонів згідно з тарифами Вашого оператора. Державна реєстрація банків №46 від 22.10.1991. Ліцензія НБУ №96 від 04.11.2011.

Наш YouTube-канал

Наш Telegram-канал

Читайте нас 24 години поспіль

VOLYN.COM.UA

НОМЕР ЕФЕКТИВНОЇ РЕКЛАМИ 050 994 9907

4 820230 060010

Доброго дня вам, люди!

Фото snpk.in.ua.

«Хочеться стати на п’єдестал і там заспівати державний гімн»

З таких хлопців народжується нація. Лише на їхньому прикладі нашої молоді можна показати ціну справжньої Незалежності. Лучанину Павлу Ковальському (на фото) — 29, він один із тих, хто преставлятиме Україну на Іграх Нескорених, які відбудуться у 2021-му в Нідерландах. Віра в себе та підтримка близьких — ось що дає їм силу боротися і зілюватися від душевних ран

Влада КРИМСЬКА

Павлу Ковальському вдалося пройти одну з найпекельніших точок АТО — Дебальцеве. Боронити рідну країну пішов добровільно у першу хвилю мобілізації. Отримав поранення, реабілітовувався у шпиталях України. Він зумів зіцелити тіло і душу через спорт. На Іграх Нескорених Павло представлятиме Україну у двох видах спорту — веслуванні на тренажері та стрільбі з лука.

«На війні мені щастило далеко не один раз. У боях за Савур-Могили ворожі сили так щільно накривали нас під час штурмової операції, що одна із мін впала у п’яти метрах від нашої БМП-2. Поки над головами пролітали осколки мін, ми обійшлися легкими контузіями. Всі дивом залишилися живими.

Все сталося на позиції «Небо» на початку лютого 2015 року. Пряме потрапляння чи то крупнокаліберної міни, чи то танкового снаряду. У вухах гриміло, в очах все стало білим. Медики запевнили, що тепер зі спортом доведеться розпрощатися. Але саме на мій день народження подзвонив товариш: сказав, що збирається у Київ, де проходить відбір на Марафон морської піхоти, який відбудеться у США. Я поїхав разом із ним. Вже на місці зустрів побратима Вадима Свириденка, який під час подій у Дебальцевому втратив стопи та кисті рук.

І знаєте що? Вадим із чотирма протезами пробіг потрібну відстань швидше, ніж я зі здоровими кін-

Фото із фейсбук-сторінки Павла КОВАЛЬСЬКОГО.

«Сподіваюся виправдати довіру й гідно представити Україну в Гаазі», — каже ветеран ЗСУ.

цівками. Так у мене з’явилася внутрішня мотивація зайнятися собою. І я продовжую боротьбу. Дуже хочеться вийти на п’єдестал і там заспівати державний гімн», — говорить воїн із Луцька.

Коли дивлюся на цих хлопців у нашої збірній, у яких немає рук та ніг, згадую слова одного з нескорених воїнів: «Дух та честь у них неможливо ампутувати».

■ У ногу з часом

СКАСОВУЄМО ЧЕРГИ: КЛІЄНТИ ПРИВАТБАНКУ НЕ СТОЯТЬ БІЛЯ КАС

Ми пропонуємо людям поважного віку оплачувати комуналку, здійснювати інші платежі, не виходячи з дому

І «КОМІСІЇ» НЕ БЕРЕМО...

— Варваро Іванівно, куди це ви з па-личкою? День квартплати? Та нащо ж ноги бити? Маєте телефон — можете розрахуватися, і у відділення добиратися не треба.

— Та якось звикла «по-колишньо-му», хоч і хворію.

— А я вже пів року користуюсь мобільним додатком. Ніде не йдеш, ні з ким не контактуєш, аби не дай Бог не заразитися. І сусідка перейняла мій досвід, дякує.

Діалог, почутий у дворі на околиці Луцька, — підтвердження того, що люди звикають до переваг дистанційних послуг ПриватБанку. У нинішній час, коли ситуація з пандемією ускладнюється, спеціалісти установи, враховуючи ризики для здоров’я, постійно навчають власників пенсійних карток проводити всі необхідні платежі без відвідування кас.

Банк розвінчує міфи, що це — прерогатива молоді. Вже сьогодні майже третина власників пенсійних карток ПриватБанку активно користуються сучасними технологіями та дистанційними каналами:

- Інтернет-банком чи мобільним додатком Приват24;
- терміналами самообслуговування;
- телефоном.

Це — швидко, зручно, безпечно. Але найголовніше — з мінімальною комісією або й узагалі без неї.

Для оплат потрібен лише інтернет, комп’ютер або звичайний телефон.

Інтернет-банком Приват24 можна користуватися на будь-якому комп’ютері чи ноутбучі, а мобільний додаток Privat24 легко знайти у Play Маркет та завантажити на смартфон. Покрокова інструкція показує, як легко оплачувати комунальні платежі онлайн:

ІНТЕРНЕТ-БАНК ЧИ МОБІЛЬНИЙ ДОДАТОК ПРИВАТ24 Крок 1.

Зайдіть на сайт <https://next.privat24.ua/> або у мобільний додаток та введіть номер свого мобільного телефону і пароль.

Крок 2. Натисніть вкладку Платежі/Комунальні платежі, вкажіть місто і оберіть з переліку необхідне комунальне підприємство.

Крок 3. Заповніть дані платника (показники лічильників), суму оплати.

Крок 4. Натисніть «Провести платіж» або «Оплатити».

Крок 5. Внесіть показники лічильників

Збережіть оплату як шаблон, і на-

Фото з архіву ПриватБанку.

Спеціалісти установи постійно навчають власників пенсійних карток проводити всі необхідні платежі без відвідування кас.

ступного разу не потрібно буде заповнювати всі дані ще раз. Слід буде лише змінити показники лічильників у шаблоні та оплатити.

А ДЛЯ ПІДТВЕРДЖЕННЯ — БЕЗКОШТОВНО ОДЕРЖАНА КВИТАНЦІЯ

Термінали самообслуговування ПриватБанку розташовані в усіх людних місцях. Вони дають можли-

Крок 6. Вибирайте карту для оплати і натискайте «Сплатити».

Роздрукувати квитанцію можна **БЕЗКОШТОВНО** і досить просто.

Зайдіть в меню «Мої платежі». Увійдіть в систему через введення пін-коду картки ПриватБанку, перейдіть в опцію «Роздрукувати квитанцію» та виберіть в переліку послуг той платіж, який цікавить.

Якщо ж запропоновані способи друку квитанцій викликають труднощі, не має жодного значення, яким дистанційним способом оплати комуналки Ви скористалися — звертайтеся по допомогу до спеціалістів у відділенні і вони **БЕЗКОШТОВНО** роздрукують дублікати будь-яких квитанцій.

ПОСЛУГА «ПЛАТЕЖІ ПО ТЕЛЕФОНУ»

Коли пенсіонеру важко вийти з дому або немає можливості скористатися інтернет чи мобільним банкінгом, можна зателефонувати за безкоштовним номером телефону 3700 та звернутися по допомогу в оплаті. Оператори цілодобової клієнтської підтримки здійснять за пенсіонера оплату комуналки за декілька хвилин і **без комісії**.

Тут потрібно зробити лише 2 кроки: 1. Наберіть 3700

2. Відповідайте на питання оператора.

Зокрема, оберіть картку, з якої буде здійснюватися платіж, назвіть реквізити комунального підприємства та суму платежу.

Звикаємо сплачувати комуналку дистанційно! ■

Жителі Маневичів будуть позиватися до суду

Минулої неділі у селищі на площі біля пам’ятника Бджолі, що є найбільшим скульптурним зображенням Божої комахи в Україні, відбувся мітинг-протест проти приєднання Маневецького району до Камінь-Каширського

Галина СВІТЛІКОВСЬКА

Люди обрали ініціативну групу для підготовки документів і збору підписів жителів Маневецького району, щоб юридично оформити позовні заяви до Конституційного і Верховного Суду України. До штабу увійшло 10 добровольців-активістів, які вже за день зібрали більше 5 тисяч підписів із зазначеними паспортними даними. Голова ініціативної групи Сергій Ващук каже:

— Президент Володимир Зеленський під час приїзду на Волинь пообіцяв мешканцям нашого району розібратися і дати аргументовану відповідь на болюче для людей питання. Минуло більше місяця, а ми жодного реагування так і не дочекалися. І голова облдержадміністрації Юрій Погуляйко під час зустрічі з жителями району, яка відбулася 22 липня, також давав схожу обіцянку. Але досі нема ніяких результатів. Ми знаємо, що аргументованої відповіді не буде, бо нема жодної логіки у поспішному рішенні Верховної Ради щодо приєднання Маневецького району до Камінь-Каширського.

— Ви сподіваєтесь все ж домогтися того, щоб голос жителів Маневиччини почули?

— Так. І задля цього будемо позиватися до судів. Чи не зневірюсь я вкотре у своєму житті? Не знаю. Ми повірили, що в демократичній Україні державою керує народ згідно із ст. 5 Конституції. Він і має вирішувати важливі питання. Тож я надіюся, що люди, які об’єднуються заради шляхетної мети, мають перемогти.

■ ЗОЛОТІ СЛОВА

«Бо є таке світло, яке не згасає, бо є така сила — яку не скорити. Є те, що штовхає і те, що тримає, наказує битися, примушує жити. ...у будь-яку пору — сувору і грізну — є люди, яких захищає залізо, є люди, які захищають Вітчизну».

Дмитро ЛАЗУТКІН, український поет. Вірш «Українські танки» присвятив Герою України Євгену Межевікіну.

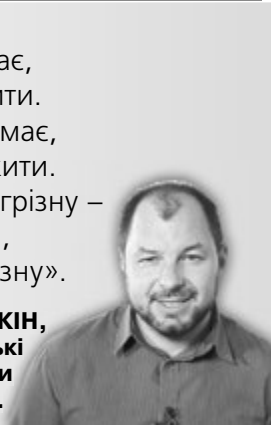

Фото youtube.com.

■ Актуально

Модернізований навчальний заклад стане окрасою району ЛПЗ.

1 вересня учні не впізнають рідну Луцьку ЗОШ №24

Своє 30-річчя навчальний заклад зустрине в новому «вбранні»

Перший заступник міського голови Григорій Недопад та начальник управління капітального будівництва Луцьккради Леонід Карабан проінспектували хід ремонтних робіт у НВК «Загальноосвітня школа І–ІІ ступенів № 24 — технологічний ліцей»

Євгенія СОМОВА

Попри канікули у школі людно. Техпрацівники фарбують у коридорах стіни, чепурять класи. Кипить робота й надворі. Перед центральним входом у навчальний заклад майстри ремонтують сходи. Старі вже «сипалися» і виглядали непривабливо. Тож, аби приховати дефекти, перед останнім дзвоником їх фарбували.

Біля стін школи ще стоять риштування, працюють люди в оранжевих жилетах. Завершується обшивка фасаду утеплювальними матеріалами. У закладі проводиться термомодернізація. Як повідомив начальник управління капітального будівництва Луцької міськкради Леонід Карабан, розпочали її у червні і планують завершити, прийнявши фасад, до початку нового навчального року. Проходять вона у рамках проекту НЕФКО (Північна екологічна фінансова корпорація) «Енергоефективність у громадських будівлях міста Луцька». Вартість робіт понад 17 мільйонів гривень. Обласний центр Волині — один із небагатьох в Україні отримав кредит на впровадження ошадних технологій у комунальних закладах. Завдяки співпраці з НЕФКО міська рада реалізувала вже ряд заходів,

які допоможуть зменшити витрати енергоресурсів. За словами Леоніда Карабана, до проекту НЕФКО увійшло майже 40 об’єктів, серед яких є школи і дитсадки. Тож не вдовзі всі вони матимуть утеплені, сучасні, гарно оздоблені фасади, які до того ж відрізнятимуться один від одного. Адже кожен заклад матиме свій колір. Так, НВК «ЗОШ І–ІІ ступенів № 24 — технологічний ліцей» оформлений у кількох відтінках зеленого. Проект передбачає й облаштування індивідуальних теплових пунктів. Вони вже встановлені і будуть запущені перед початком опалювального сезону.

Як розповів перший заступник луцького міського голови Григорій

Недопад, у школі № 24 роботи із утеплення фасаду, покрівлі, цоколю, заміни вікон та дверей на енергозберігаючі, відновлення відомості уже підходять до завершення. Ці заходи мінімізують тепловтрати. Крім того, проведено масштабну реконструкцію освітлення, заміну старих ліхтарів на сучасні зенітні. Вони мають системний автоматичного регулювання і працюють залежно від погодних умов.

Усе, що можна було, ми зробили — заклали кошти у бюджет на ремонтні роботи, використали частину кредиту, отриманого від НЕФКО, провели тендер, — сказав Григорій Недопад. — У школі № 24 було ба-

гато нюансів, які не зустрічаються в інших закладах міста, проте підхід до виконаних проектних робіт надзвичайно скрупульозний. Сподіваємося, що й результат буде відмінний.

Директор НВК «ЗОШ І–ІІ ступенів» Тетяна Копчак, проводячи екскурсію закладом, розповіла, що раніше тепло «втїкало» на вулицю через вікна, двері. Після встановлення нових металопластикових і учням, і педагогам буде комфортніше вчитися і працювати. Тишилася й оновлений спортзалом, де вже замінили проблемні вікна на сучасні, які будуть відчинятися за допомогою пульта. Старі не виконували свою функцію.

— Вікна вмонтовані в стелю спортзалу, — розповідала директорка. — Вони не відчинялися. Була погана вентиляція, збирався конденсат. Тепер спортзал краще провітрюватиметься, не відістимуть стіни. Оновили й роздягальні, пофарбували їх. Залишилися зробити тільки підлогу. Наша школа цьогоріч відзначає 30-річчя з часу введення в експлуатацію. У нас навчається більш як 1000 учнів. Багато вчителів

працюють з перших днів її роботи. Тож оновлення — хороший подарунок до ювілею. Хочемо, аби стала окрасою мікрорайону, щоб усім було в ній комфортно. Дякуємо управлінню освіти, Луцької міськкради за виділені кошти на ремонт. Завдяки їм ми змогли оновити не тільки зовнішній вигляд закладу, а й харчоблоку — замінили настінну плитку, підлогу, відремонтували й туалетні кімнати.

Зазначимо, що термомодернізацію школи здійснюють працівники ТзОВ «Житлобуд — 2», які перемогли у тендері на виконання капітального ремонту таких закладів, як ЗОШ №№ 15, 17, 22, 24, дитсадок № 33.

Фото lutsk.gov.ua.

Леонід Карабан та Григорій Недопад інспектують ремонт даху будівлі.

Проходить модернізація у рамках проекту НЕФКО (Північна екологічна фінансова корпорація) «Енергоефективність у громадських будівлях міста Луцька». Вартість робіт понад 17 мільйонів гривень.

«Незалежність — це вільні духом люди і відповідальні громадяни»

Шановні волиняни!
Удень головного державного свята — Дня Незалежності України адресуємо щирі вітання та побажання кожній волинській родині миру, злагоди, благополуччя, віри в незалежну Україну та її мирне майбутнє.
За ці роки Незалежності багато що змінилося: і країна, і люди, які у ній живуть. Незмінним залишається бажання кожного з нас жити у вільній і мирній державі. Українці — мирний свободололюбивий народ. Ми проти війни, проти спекуляції на демократії та правах людини. Ми маємо чіткий шлях самостійного розвитку.
Творення нової України — нелегкий процес. Але ми гідно долаємо перешкоди, будуюмо вільну Українську державу, активне й відповідальне громадянське суспільство, формуємо потужні Збройні сили — ті базові речі, які захищають права людини та гарантують усім українцям гідне майбутнє.
Ми — такі різні, але єдині, розуміємо, що Україна починається з кожного із нас. Тому і надалі будемо зміцнювати наш суверенітет і будувати країну на принципах справедливості, рівноправності і турботи про людей. І будемо завжди готові дати відсіч ворогові, який посягне на українську землю.

Вшановуючи сьогодні творців незалежності, пам'ять загиблих за Україну героїв, пам'ятаймо: незалежність — це не лише суверенна держава. Незалежність — це й вільні духом люди, які цінують свободу, це відповідальні громадяни, які завжди готові відстояти себе, свої родини, свою країну.
Бажаю процвітання нашій рідній Україні та кожній волинській родині.
Зі святом вас, дорогі волиняни! Із Днем Незалежності України!

Голова облдержадміністрації

Юрій ПОГУЛЯЙКО.

Вітаємо!

Неймовірно красивій жінці, начальнику відділу поштових послуг Волинської дирекції «Укрпошти», нашій хорошій сусідці

Людмилі Віталіївні МУЗИЧУК

у день ювілею ми хочемо побажати словами Ліни Костенко:
Простору простору простору
і щоб ніяких трав
і чогось такого простого
як проростання трав
і чогось такого дивного
як музика
без блазентств
І слова
хоча б єдиного
що має безсмертний сенс.
Щиро — колектив ТзОВ «Газета «Волинь».

Фото volyn.com.ua.

А ви як думаєте?

Хто винен, що і після 29 років Незалежності Україна мусить боронити свою державність?

З таким запитанням напередодні найбільшого офіційного свята ми звернулись до відомих у нашому краї і країні людей

Ростислав КУШНІРУК, заслужений працівник культури України, засновник Народної аматорської хорової капели «Посвіт» (с. Княгининок Луцького району):

— Ви знаєте, причина в тому, що кожен окупант нищив нашу інтелектуальну еліту, не давав їй виховати. Тому ми так довго борсаємося. Бо, як би там не було, треба, щоб мудрі люди стояли біля керма. От факт про моє село Княгининок. За Польщі захотіли селянин будувати в нас церкву. А мій батько вислухав і каже: «Шановні громадяни, давайте ми спочатку збудуємо школу, щоб наші діти по хатах не вешталися, а тоді й на церкву гроші зберемо». І, знаєте, люди твердого розуму підтримали його — спершу з'явився в селі навчальний заклад, а згодом, у 1940 році, відкрили і церкву (вона стоїть при трасі — Луцьк — Ковель. — Ред.). Школу будували українці з чехами, але ж коли її звели, тодішня влада заявила: «То бендзе польська». Ось так! Тоді мій батько категорично сказав: «Раз так — мій син піде в Милуші!». І я два роки ходив у сусіднє село, де навчання ще було українською... А через кілька років прийшли нові окупанти, російські. І розстріляли в 1941 році вісім наших хлопців у Луцькій тюрмі. А то були юнаки на все село, активні, авторитетні! А з Лаврова — 23... Не давали стати на ноги нашій еліті. І то приклад лише мого села. А це робилось на всеукраїнському рівні. І тому нам важко. Нищили краших під будь-яким приводом і будь-яким способом, привчали до пристосуванства. Через те й зараз так багато зрадників і нетвердих людей... Приманять чимось депутата — і все, він уже в іншій партії. Мені це дуже не подобається.

Василь ШУМИК, учасник АТО, кіборг, удостоєний ордена «За мужність» III ступеня (с. Ворокомле Камінь-Каширського району):

— Це дуже важке й болюче для мене питання. Колись ще думав: «От оберемо цього разу достойного главу держави, парламент — і зміниться щось на краще...». Зараз переконався, що політехнологи все гарно подадуть у передвиборну кампанію, і ми побачимо навіть, як Президент крутить педалі велосипеда. А в принципі приходять до влади ті, кому головне — дорватися до «корита» і набити вже й так повні кишені...
Я — простий солдат. Пішов на війну, бо вважав, що не можу інакше. Випало захищати Донецький аеропорт, а то все одно, що побувати в пеклі. Після пережитого, після того, як бачив смерть, втрачаючи побратимів, для мене найважливіше, щоб ця війна нарешті закінчилася, щоб не гинули бійці, які захищають нашу

Фото Ірини ГОНІМ.

«Повірили в наївно-дитячу обіцянку: «Війну закінчити просто — перестати стріляти». Це все одно що сказати: «Бути здоровим просто — перестати хворіти»»

державність там, де їй найбільша загроза. Це ж цвіт нації гине! Уявляєте, скільки патріотів вони могли б виховати на своєму прикладі?! І то справжніх, а не таких, що тільки «бла-бла-бла...»: вміють вишиванку одягти й багато говорити про свою любов до Батьківщини, а на ділі живуть своїми шкурними інтересами.

Майя МОСКВИЧ, ветеран АТО (м. Луцьк):
— Я думаю, що правильно запитати, чому лише на 23-му році незалежності Україна почала боронити державність? Тому що відстоювати державність — це є нормально, захищати кордони — це є нормально, застосовувати зброю і воювати, коли на твою державу нападають, — це є правильно і необхідно! І дуже прикро, що українці зрозуміли це надто пізно. А хто винен у тому, що ми не захищали країни раніше? Я не знаю. Тоді була ще дуже юна, але чула, як говорили, що ми мирна держава, ми ні на кого не збираємося нападати і відмовилися від ядерної зброї. Наша миролюбність не означає, що на нас не нападуть. Є держави, які воюють, скільки існують. І потрібно, щоб у нас така сама була політика: скільки б не було загроз, ми повинні захищати свої кордони і відвоювати свої землі. Тоді будемо незалежні.

Олександр КАЛИЩУК, колишній політ'язень, поет, композитор, заслужений працівник культури України, почесний громадянин міста Нововолинська (м. Нововолинська):

— Насамперед винні ми самі, що такі нерозумні, а сусід, якого випало мати, — хитрий і підступний. Я вимоловав долбу долю для України ще тоді, в далеких

1950-х роках, коли разом із друзями-старшокласниками за «вільнодумство» був запроторений у сталінський табір у Молотовську (тепер Пермська) область. Хлопець із Турійщини, засуджений на 25 літ, у тюремних стінах писав вірші, лейтмотивом яких була така строфа: «Вірю, вільною буде Україна, Вірю, бути на волі мені...». А в 1991 році не міг подумати навіть у страшному сні, що сьогодні нам доведеться відстоювати кров'ю свою державність. Прикро, що в Україні почали господарювати бандюки і злодії, які ті ніколи не любили. Але надіюся, що в нас вистачить мудрості й сил протистояти Путіну, викоринити чужинство і зло й врешті наводити лад у своїй хаті й побудувати таку Україну, про яку мріють справжні патріоти.

Андрій БОНДАРЧУК, народний депутат України І скликання, Почесний громадянин Луцька, Волині та села Сереховичі Старовишівського району (м. Луцьк):

— Звичайно, найбільше каменюк летить у город влади. Справедливо? Так! Я раніше не погоджувався з відомим афоризмом: «Кожен народ заслугує на ту владу, яку має». Тепер бачу — це цілком правильно. Бо владу обирає виборець, який думає, що, опустивши бюлетень, виконав громадянський обов'язок. Ні. Потрібен постійний контроль, її не треба боятися, бо її зброя — це наш страх, який кожна влада хоче реалізувати. За незалежність треба боротися постійно, повсякденно. Ця аксіома знайшла підтвердження навіть у моєму особистому житті: я був учасником мирного проголошення Незалежності, а мій онук із перших днів агресії добровільно пішов її захищати зброєю, доки торік не одержав важке поранення.

Прикрі помилки влади, які обертаються важкими втратами для України, — це результат помилок суспільства. Кандидатів треба обирати не за популістськими гаслами, а за тим, що він зробив, який має досвід, чи має в душі національний стрижень. Бо кого обрали на нинішніх президентських виборах, до Верховної Ради? Випадкових, людей без досвіду, віртуальну партію.

Голосували люди більше не розумом, а під впливом ейфорії від блазенського сміху, на основі гастрономічної чи совкової свідомості. Повірили в наївно-дитячу обіцянку: «Війну закінчити просто — перестати стріляти». Це все одно що сказати: «Бути здоровим просто — перестати хворіти» або «Бути багатим просто — не бути бідним». От і маємо те, що маємо.

Валентина МИХАЛЬСКА, волинська художниця, удостоєна ордена Княгині Ольги II ступеня (с. Хворостів Любешівського району):

— Мабуть, усі: і влада, політики, народні депутати, які приймають закони, і самі обставини. Те, що в нас ось уже сьомий рік триває війна. І у світі неспокійно, нестабільно, що не може не відбиватися на житті й нашій країні.

Це коли говорити загальними фразами. А якщо конкретніше, то, на мою думку, люди втратили віру й любов, а це породило байдужість, пасивність, сонність. Кожен чекає, що прийде хтось — мудрий, сильний — і зробить усе за нас. Може, не треба шукати вину ватих, а бути справді господарями на своїй землі? Бо хто, як не ми, маємо вимести все «сміття», вирвати «бур'яни»? Багато що залежить від нашого бажання, свідомості. За незалежність України заплачено високу ціну, і вже не словами й гаслами, а ділами маємо утверджуватися як єдина, згуртована спільнота.

Але напередодні свята — річниці нашої держави — хочеться завершити на оптимістичній ноті. Я щаслива, що побачила й живу в незалежній Україні, що ми її маємо!

Роман ІОЗЕФОВИЧ, голова Волинського теркому працівників вугільної промисловості (м. Нововолинськ):

— Наш пострадянський менталітет. І поки в себе не викоринимо синдрома меншовартості, боязні залишатися самими й вирішувати самостійно, як нам жити, доти нічого не зміниться. Але шанси на позитивні зміни в нас є. Чи швидкі — залежить від багатьох факторів. І щонайперше від того, наскільки сильно матимемо прагнення викоринити весь той негатив, що накопичувався десятиліттями. І, звісно, робити це з вірою та оптимізмом. Бо якщо й це втрачимо, то в нас точно нічого не вийде.

Андрій КОВАЛЬЧУК, Герой України, генерал-майор, начальник штабу — заступник командувача Десантно-штурмових військ ЗСУ (с. Щитинь Любешівського району):

— Винне саме суспільство. Протягом усього цього часу ми не виховали патріотів, тому маємо нині в ОРДЛО вбивць, яким від 20 і більше років, які свідомо взяли в руки зброю і воюють проти нас. Не було розуміння в кожного керівника, вчителя, вихователя дитсадка, батька й загалом кожної людини, що в нас є своя держава, яку треба любити і захищати. Якскаво це продемонстрував 2014 рік, коли одні пішли на війну, а інші ховалися за спинами своїх рідних і казали, що це не їхня справа.

Закінчення на с. 6

Патріотами стають з колиски

У Шклині на Горохівщині — найбільший прапор на Волині

Цьогоріч над селом гордо замайоріло десяте знамено! Ювілейне! Свого часу стяг підняв увис директор ПП «Злагода» ТМ «Святко» Микола Линчук

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Микола Петрович живе із сім'єю в Луцьку, але Горохівщину називає рідною вже понад два десятиліття. На її привітній землі він робив свої перші успішні кроки підприємця. Всіх, із ким знайомиться, завжди дивує не лише фаховістю в обраній справі. Чоловік може детально розповісти про своє родове коріння. Генеалогічне дерево скрупульозно дослідив ще юнаком. Гордиться, що його діди-прадіди Линчуки були найщирішими українцями, хліборобами, крамарями. Наполегливо займалися самоосвітою, передавали у спадок дітям і внукам книги. Поміж тим винайшли свій рецепт надзвичайно смачної ковбаси, яким і досі користується пан Микола, налагодивши вже відоме власне виробництво ковбасних виробів із красномовною назвою «Святко».

А ще він може хоч добу декламувати напам'ять

вірші Тараса Шевченка, Івана Франка, Ліни Костенко, багатьох інших поетів-класиків. Якщо випадає вільна від роботи хвилина — присвячує її читанню. Коли в Україні почалася війна з російським агресором, чи не щотижня спілкувався з волонтерами, виконуючи замовлення військ із Донбасу. Мудрі українці вже дав-

хворим, скривдженим долею людям.

Великий прапор над «Злагодою» має за честь піднімати вже кілька років поспіль. Знає, як ніхто інший, що батько з найщиріших почуттів до України ініціював його пошиття. Унікальність цього стяга в тому, що він найбільший на Волині, а можливо, й в Україні. Розміри полотни-

«Розміри полотнища — 3х5 м, тож ним здалеку милуються всі, хто простує трасою до обласного центру»

но помітили: яка хата — такий тин, а який батько — такий і син. Свого Володимира пан Микола виховав на родинних традиціях. Він — депутат Горохівської районної ради й керівник торговельного закладу «Злагода» в Шклині. Так само має власну думку, почуття відповідальності, цінує добровільність, не відмовляючи в безкорисливій допомозі храмам і

ща — 3х5 м, тож ним здалеку милуються всі, хто простує трасою до обласного центру. І шклинці не обминають нагоди з гордістю підняти до нього очі. До слова, прапор шиють на замовлення в Луцьку з якісного шовку.

Щоб помилуватися таким своєрідним освідченням своєї країни, на узбіччя біля «Злагоди» зупинилися поляки й білоруси, словаки

Фото Леся ВЛАШИНЕЦЬ.

Тепер Володимир Линчук виховує своїх синів-козаків у патріотичному дусі, як робив і його тато Микола. Та й сьогодні уроки від дідуся Колі — безцінні для малечі.

й німці... Фотографуються біля величного стяга козаків неба й пшениці, щоб у своїх країнах розповісти про патріотизм українців. Та Линчуки в один голос кажуть, що найбільшу радість відчують, коли бачать, з яким захопленням на державний символ дивляться їхні шестирічний Мирон і

восьмирічний Марко. Старшенький уже підспівує дідушеві Гімн України, а молодший знає, що голосувати треба «за того, хто не дружить із Путіним». А 23 серпня, у День Прапора України, під знаменом у Шклині державний славен працівники «Злагоди» заспівають у вишиванках. ■

Політика

«Українська влада має чітко визначитись: вона на боці народу Білорусі чи на боці Лукашенка»

П'ятий Президент України, лідер «Європейської Солідарності» Петро Порошенко закликав главу нашої держави Володимира Зеленського зайняти тверду позицію щодо подій у сусідній країні

Дарія КЛИЧ

Петро Порошенко, зокрема, озвучив кілька питань, у які українська влада мала б якомога швидше внести ясності. Ось вони: «1. Чи вважає Україна президентські вибори у Білорусі такими, що не були ані вільними, ані справедливими, ані демократичними?

2. Чи визнає наша країна Лукашенка демократично обраним главою держави і буде далі розвивати з ним відносини?

3. Чи підтримує офіційний Київ позицію цивілізованої спільноти і білоруського народу щодо проведення нових президентських і парламентських виборів у Білорусі?

4. Що планує робити Україна для забезпечення національних інтересів під час обговорення питання Білорусі на екстремому саміті ЄС уже цієї середи? Чи так і не побачимо активної дипломатії Президента України у співпраці з лідерами ЄС та його держав-членів для координації наших підходів?

5. Чи підтримує офіційний Київ запровадження цільових санкцій ЄС проти осіб, причетних до брутального порушення прав людини та застосування сили проти мирних громадян? Якщо так, то чи запровадить Україна аналогічні санкції на національному рівні?

6. Чи не час було б скликати засідання РНБО для затвердження комплексу заходів з метою забезпечення національної безпеки держави включно зі зміцненням наших північних рубежів в умовах посилення російської військової присутності в Білорусі?

7. Чи не час Україні переглянути політичні відносини з авторитарним режимом, який здійснює репресії проти власного народу і сфальсифікував результати виборів?

8. В умовах антиукраїнської істерії з боку білоруського режиму та зрадницької позиції в питанні передачі «ватнерівців» (члени приватної військової компанії, яка виконує накази Кремля, 33 російські найманці нещодавно були затримані в Білорусі, а потім передані Росії, хоч Київ вимагав віддати злочинців Україні. — Ред.) чи аналізує влада плюси і мінуси зміни

Мінська як переговорного майданчика Тристоронньої контактної групи? Якщо аналізує, то хотів би нагадати: свого часу я особисто любивав Мінськ як місце для перемовин з Москвою щодо миру на Донбасі, прагнути сприяти припиненню міжнародної ізоляції Білорусі, її європеїзації та демократизації».

Порошенко – Зеленському: «Не мовчіть, Володимире Олександровичу!».

Викликає величезну повагу рішучість білоруського народу захистити своє право вибору.

ДО РЕЧІ

Протести в Білорусі треба порівнювати не з Революцією гідності, а з Помаранчевою

Таку думку Петро Порошенко висловив під час інтерв'ю міжнародному телеканалу «Настоящее время», який є спільним медіа-проектом Радіо «Свобода» та «Голосу Америки»

— Два українські Майдани, дві українські революції дуже відрізняються одна від одної. Перша, Помаранчева революція 2004 року, — це був протест мільйонів українських громадян проти фальсифікації підсумків виборів, проти намагання обдурити людей і спроби захопити владу. Я впевнений у тому, що Помаранчева революція має дуже багато спільних рис (з подіями у Білорусі. — Ред.), — зазначив п'ятий Президент України. — Якщо ви порівнюєте Революцію гідності, я вважаю, що тут є кардинальні відмінності. Бо люди в 2014-му вийшли боротися за свій європейський вибір. Вони протидіяли спробам влади зупинити європейську та євроатлантичну інтеграцію, спробам розвернути країну і затягнути її назад у Російську імперію, в Радянський Союз. І протест був викликаний насамперед цими діями недолугої української влади, яка потрапила в повну залежність від Путіна, — нагадав Петро Порошенко. — Я твердо переконаний у тому, що Революція гідності має дуже великі відмінності від тих процесів, які відбуваються зараз у Білорусі. Але викликає величезну повагу рішучість білоруського народу захистити своє право вибору, — наголосив він. ■

ПОГЛЯД

Тамара ТРОФИМЧУК, відповідальний секретар «Газети Волинь»

А влада тільки розводить руками...

Якби хтось запитав про моє внутрішнє домінуюче відчуття останніх місяців, то я б відповіла, що це подив. Відколи в нашій країні почався карантин, тільки те й роблю, що дивуюся. Спершу тому, що суворі обмеження вводилися, коли інфікованих було лише сто чоловік на день. (Зараз щодоби заражається уже під дві тисячі, але про другий карантин не йдеться, бо люди його просто не витримали). Дивуюся також тому, як вираховували пік захворюваності — скільки було мови про максимум інфікованих у неділю через два тижні після Пасхи. Сьогодні про таке ніхто й не згадує, а саме слово «пик» замінили іншим — «антирекорд»

Епідемія коронавірусу по-справжньому накрила Україну, і від цього, чесно кажучи, трохи не по собі. Зранку навіть страшно вмикати комп'ютер — щоразу готується прочитати погані новини. Не знаю, чи є ще у світі країна, де після карантину хворих стало у два з половиною рази більше, як у нас? Навіщо тоді були два місяці справжньої блокади, якщо зараз хвороба прогресує по повній і все одно бере своє? Так і хочеться сказати: правильно вирішили у Швеції і Білорусі, коли відмовилися від карантину, оскільки він докорінно нічого не міняє, а тільки робить людей безробітними і бідними. Коронавірус наступає і, мабуть, зараз було б доречно вводити обмеження, але ж люди тоді просто не виживуть. Підтримувати їх держава не може і не хоче. Вона дбає тільки про «своїх», зокрема про силовиків, яким премії за роботу в умовах пандемії виплатила в повному обся-

зі. Порятунку інших потопаючих — справа рук самих потопаючих. Та й не тільки від фінансових питань держава умила руки, а й від контролю. Зрозуміло, вірусу не заборониш заражати людей, але ж для таких ситуацій існують стримуючі фактори. Де нагляд за дотриманням масочного режиму, де перевірки закладів, де штрафи? Тим часом наші чиновники винними називають кого завгодно — погоду, мутацію інфекції, недотримання населенням правил карантину, тільки не себе коханих. До речі, третій пункт особливо цікавий, бо виникає запитання: а чому, власне, наші люди себе так несерйозно поведуть? Відповідь проста: тому що влада не керує процесом. Вона тільки констатує факти на брифінгах і розводить руками: а що ми можемо зробити?

Тому коронавірус у нас окремо, а держава окремо. Чиновники всіх рівнів втратили ініціативу і не зна-

ходять нічого кращого, як назвати винними населення, кажучи: «Це ж наші люди, ви знаєте, які вони». Оті абстрактні люди і справді далекі від ідеалу. Масок не вдягають, рук не мийть, не дотримуються соціальної дистанції. Але ж не тільки в них справа. Людсьми треба управляти і подавати приклад. А не демонструвати безпорадність, подвійні стандарти, вибіркове покарання.

Нещодавно я стала свідком сцени, як у час пандемії контролюють транспорт. Близько десятої вечора стояла на зупинці біля міської лікарні. Було вже темно і потерпала, чи йтиме ще якась маршрутка, бо ж інакше доведеться добиратися пішки. На зупинці, крім інших, стояв поліцейський. Коли під'їхав гожданий «Богдан», страж порядку зайшов у салон і запитав: «Громадяни, чи попереджав вас водій, що

Людсьми треба управляти і подавати приклад. А не демонструвати безпорадність, подвійні стандарти, вибіркове покарання.

можуть їхати тільки сидячі?». Потім звернувся до шофера: «Ви знаєте про заборону перевезення стоячих пасажирів? Куди зараз їдете, в АТП? Ми будемо за вами слідувати і вже на місці складемо протокол». Вийшов, сфотографував автобус, сів у поліцейську машину з мигалками і цілу дорогу супроводжував маршрутку.

Що дала ця перевірка вечірньою порою, я не знаю. Сотні автобусів щодня курсують містом, наповнені більше чи менше. В години пік їдемо на головах один в одного, але контролю немає. А тут пізня маршрутка, фактично остання можливість добратися додому, і така пильність... ■

Герої нашого часу

Хто на «дембель», а Вадим Фіц їхав тоді у короткотермінову відпустку у рідне село.

Роки минули, а чоловік не забув свого чотирилапого друга, з яким сидів в окопі.

«На війну повинні йти такі, як я, — підготовлені люди»

Так вважає учасник АТО Вадим Фіц, котрий живе в селі Сошичне Камінь-Каширського району. Чоловік, який багато років віддав військовій службі і тільки через скорочення армії в нашій державі на початку 2000-х опинився на «громадянці», переконаний: з тих, хто з примусу («бо треба військкомату виконати план набору») потрапляє на передову, в кого нема належної бойової підготовки, толку мало

Катерина ЗУБЧУК

«УЗІВ РЮКЗАЧОК, СПАЛЬНИК І ПОЇХАВ НА РІВНЕНСЬКИЙ ПОЛІГОН»

До знайомства з нашим героєм уже трохи знала про Вадима Фіца від очільниці Сошиченської ОТГ Камінь-Каширського району Світлани Сидорук. Говорила вона про нього як про депутата сільської ради, який активно включився в життя громади. І зазначала при цьому, що в чоловіка особливо заострене почуття справедливості. Мабуть, як і в усіх, хто воював: повернувшись додому, вони боляче реагують на все, що звється «бюрократія». Тим часом бувають проблеми з елементарним — оформити документи, аби одержати гарантовані державою пільги. І тоді мимоволі постає питання: а за що я воював, був готовий поділитися останнім, навіть життя віддати?

— Я — людина за натурою військова, — розповідав уже при зустрічі Вадим. — На строківий був із 1991 року. Служив у Ростовській області, в Мілерово (не думав тоді, що ось так станеться — тепер звідти перекидають російську підмогу на Донбас). Потім пішов на контракт. Після навчання потрапив в артилерійську бригаду, що дислокувалася в Ковелі. А коли її розформували, я опинився на «громадянці». Повернувся в своє рідне село Сошичне.

Прародичі ці натурою військової людини, наступивши, як кажуть, на горло своїй мрії, і вдома знайшов для себе заняття — ремонтом техніки займався. Якось під час роботи, як розпо-

дає чоловік, травму ока одержав. І коли у 2014-му почалася війна на Сході України, то його хоч і викликали повісткою у військкомат, але не взяли — медичну комісію не пройшов через ушкоджене око.

— Але скоро, — пригадує Вадим, — мені поставили штучний кришталік, і хоч зір ще повністю не відновився, не чекав, коли мене покличуть, — добровільно пішов у військкомат. Я проти того, щоб в армію брали тих, хто не має ніякого відношення до військової служби. На війну повинні йти такі, як я, — підготовлені люди.

Тоді чоловікові було 42 роки.

Я проти того, щоб в армію брали тих, хто не має ніякого відношення до військової служби.

Як же мати сприйняла рішення сина? Коли про це зайшла мова, Вадим сказав:

— Я ніколи не був маминим синомком. І коли вона почула від мене, що їду служити, то не перечила, бо знала, що не зупинити, а лише промовила: «Це твій вибір». Хоч були, звичайно, і сльози, і гіркі слова відчаю: «Ти знаєш, що йдеш туди, звідки можна й не вернутися». Я знав. І йшов. Не хотів, щоб люди пальцями тикали: мовляв, ховається. До речі, на такі слова не ображався, бо розумів, чому так говорять: я повинен служити, бо досвід маю. А маму заспокоював: «Якщо мені на життя, то вернусь». І 15 листопада 2015 року взяв свій рюкзачок, спальник і поїхав маршрутною на Рівненський полігон. Уже через тиждень ми повантажилися в селі Любомирка, що непода-

лік полігона, і взяла курс на Схід України. А 25 листопада о третій годині ночі у складі трьох машин я в числі перших зайшов у зону АТО — це була Авдіївка.

Попереду — одинадцять місяців життя в окопах лише в цій гарячій точці, де воював пліч-о-пліч із бійцями «Правого сектору», до яких пройнявся повагою, бо «це — справжні добровольці, які стали на захист України». А загалом Вадим Фіц відслужив тоді два роки.

«НАЙБІЛЬШ БОЛЯЧЕ, КОЛИ ГИНЕ Твій ПІДЛЕГЛИЙ, БО ТЕБЕ МУЧИТЬ, ЩО НЕ ВБЕРІГ ЙОГО»

Наша розмова — дещо сумбурна. При згадці про пережите на війні чоловік береться за мобільку, шукає пам'ятне відео і коментує побачене. А там — обгорілий танк після обстрілу, точніше

те, що залишається від нього. На одному з фото — гармата з розірваним стволом... Спогад про командира — Людину з великої літери — Олега Громадського, який при укомплектуванні особового складу піхотного батальйону на 40 відсотків утримував лінію оборони з мінімальними втратами. Хоч, звичайно, війна є війна — вона забирала життя побратимів. Довго не наважуюсь про це говорити, але цього не оминати. Тож питаю і розумію, що зачепила болючий нерв. Чоловік, щоб приховати сльози, встає з-за столу, йде в інший куток кімнати, а коли трошки заспокоюється, то каже:

— Я був і командиром взводу, і тимчасово виконував обов'язки начальника автомобільної служби... Прарощик, а займав такі посади, бо офіцерів там не вистачало — вони не йшли на війну.

Точка зору

Олександр БИК: «Працювали так, аби кошти з області йшли до громад»

Уже дві каденції поспіль інтереси виборців Іваничівщини в обласній раді представляє член ВО «Свобода», правозахисник Олександр Бик (на фото). Пропонуємо читачам інтерв'ю з Олександром Васильовичем

Олег МАКОВЕРТ

Другу каденцію під'їждят працюю у бюджетній комісії, тому з практики знаю, як з'являються рішення, що забезпечують надходження коштів на вирішення проблем на місцях, — говорить пан Олександр. — У цьому скликанні в бюджетному процесі на обласному рівні нам вдалося змінити сталій упреждок багатьох років алгоритм дій. Депутатська більшість зобов'язала державні органи подавати не лише власні бюджетні пропозиції, а й пропозиції депутатів від регіонів, що підсилює роль місцевого самоврядування. Це дало змогу направляти в райони додаткові фінансові ресурси для вирішення соціально-економічних проблем.

Завдяки таким підходам моя рідна Іваничівщина під час цієї каденції обрала отримала вагомий додатковий фінансовий ресурс із обласного рівня бюджету.

Зокрема, район одержав з області додаткові кошти на капітальні ремонти сільських шкіл сіл Заставного і Радовичів, ремонтні роботи шкіл сіл Гряді і Поромів, утеплення через заміну як колодчин, скільки планові масові вирубки лісу, які зараз накрили всю область.

тальної райлікарні, ремонт приміщення установи швидкої допомоги, будівництва першого в районі штучного спортивного поля з огорожею в Іваничах (на відміну від інших районів, ми до цього не мали жодного штучного поля) та ін.

Реалізація таких рішень стала можливою завдяки моїм депутатським ініціативам, які підтримали колеги із фракції ВО «Свобода» і партнери з інших фракцій більшості. За пропозиціями наших депутатів підтримку з області отримали й інші райони, бо саме так працює наша команда.

— «Свобода» постійно критикує обласне керівництво лісового та мисливського господарства.

— І є за що. Бо небезпечними стають уже не тільки окремі незаконні вирубки лісу, коли сільський дядько зрубав для своїх потреб яку колодчину, скільки планові масові вирубки лісу, які зараз накрили всю область.

Планово рубують усе підряд, незважаючи на протестні настрої місцевого населення чи особливі місця, де проводяться рубки. Так, на межі Іваничівського і Горохів-

ського районів, між селами Милатин і Завидів, у лісовому урочищі Прощаниця вирубули місце таборування молодих козачат, які щоразу 21–22 травня з'їжджалися туди з усього району та з-за його меж, аби вшановувати пам'ять полеглих козаків і воїнів УПА, які там теж таборувалися. Розумію, що місцеві лісники заганяні у кут обласним керівництвом, та чи легше від того громадам, інтереси яких проігноровані?

— Окремі злободенні питання для жителів області — земельні, про які «Свобода» багато разів інформувала суспільство.

— Після нещодавно прийнятого законодавства про ринок землі в частині соціуму, особливо тієї, що представлена в органах місцевої влади або у прощарках,

Побратимів доводилося втрачати. Але найважче було, коли загинув мій підлеглий солдат Роман Нестеса, бо тебе мучить, що не вберіг його. Прийшов він, пригадую, у мій підрозділ десь у травні 2016-го, після «учебки». Мій його 19-ліття ще у вересні відсвяткували. Життя його обірвалося, коли були вже не в Авдіївці, а в Кримському. Молодий солдат, але мав сім'ю — дружина, маленька донька осиротіли...

Ці довгі два роки, поки Вадим був на Сході України, його мати Ольга Андріївна не розлучалася із мобількою. А подзвонить у трубку чує, як бахає, і на серці неспокоїно. Бо ж то син там, де щомиті підстерігає смерть.

«ЯКБИ МИ З ТОБОЮ, МАЙОР, СИДИЛИ П'ЯНІ ПІД ЛАРЬКОМ, ЗАРОСЛИ, ТО НАС БИ ШКОДУВАЛИ»

Бог милував Вадима. Він навіть поранення не мав, «тільки зо п'ять контузій». Добре знає, якими вертаються хлопці з війни. Адже, пригадує чоловік вичитане десь, американці дослідили, що в людини, яка пробула на війні 40 і більше днів, починається безповоротний процес зміни психіки.

— Перший раз я пробув у зоні АТО пів року, — зізнається наш герой, — і відчув, що мені потрібно хоч на декілька днів поїхати звідти. Командування пішло назустріч — одержав 15 днів відпустки...

Здавалося, про найболючіше вже поговорили. А виявилось, що ні. Є ще таке, що засіло скалкою в душі. Вадим розповідає:

— Коли я повернувся додому й отримав грошову допомогу від держави, то купив собі автомобіль. І знаєте, що почув від людей? А те, що пішов на війну гроші заробляти. Ї їй такі, котрі пускають чутки, ніби я там взагалі не був, а машину «віджав». А свій «Фольксваген Кадді» їздив до Луцька вибирати, як надумав придбати. Колись деркачили, що не йду воювати, а тепер — ось така «пісня». Мій односельчанин кіборг Саша Панасюк, який має таку саму машину, якось сказав мені: «Майор (такий позивний мав наш герой. — Авт.), от якби ми з тобою понапивалися, позаростали та ще покалічені були і сиділи під ларьком, то нас шкодували б, співчували: «Ой, біда у хлопців!». Видно, що так. Бо коли ти вижив, Бог дав тобі здоров'я і в тебе в житті щось виходить, то зовсім інші слова.

Сьогодні Вадимові 47 літ. Не можемо не зачепити делікатну тему його холостякування. Виявляється, у 36 років він був одружений, мав значно молодшу дружину, з якою, коли коротко говорити, не скласлася сім'я. Чи хотів би зустріти свою половинку? Звичайно. Але, як висловився чоловік, людина ще тільки народилася, а їй уже Всевишній напівана доля. Прощаємося на тому, аби у цьому «письмі» знайшовся пунктик стосовно того, що досить уже йому бути самотнім. ■

наближених до них, з'явилися нездорові спекулятивні настрої щодо сільськогосподарських земель. Читачі газети «Волинь» уже знайомі зі скандальною ситуацією, яка виникла в Іваничівській ОТГ, коли місцеві депутати припотурани місцевого керівництва прийняли рішення про виділення собі та наближеним до них персонам (у т. ч. службовим особам державних органів) земельних ділянок для ведення особистого селянського господарства, порушуючи права тутешніх селян, зокрема колишньої Мишівської сільради. Подібні конфліктні ситуації виникають і в інших районах нашої області та України.

Контролюючі органи на такі випадки реагують?

— На жаль, вони фактично самоусуваються від їх розв'язання. А люди на місцях готові до радикальних заходів із відстоювання своїх земельних прав. Враховуючи таку ситуацію, перед нами — депутатами різних рівнів — стоїть завдання стабілізувати конфліктні ситуації, що виникають і виникатимуть у процесі земельних правовідносин серед різних груп населення, а не сприяти «дерібану» землі. Тож маємо докладити всіх зусиль, аби інтереси місцевих громад у цих питаннях були максимально враховані. ■

Уроки пандемії

ЛІКАРЕНЬ ДЛЯ КОРОНАВІРУСНИХ ХВОРИХ СТАНЕ БІЛЬШЕ

На Волині, як і в Україні загалом, реєструють значний приріст важких випадків COVID-19. Зокрема, показник завантаженості ліжок в інфекційних стаціонарах у нашій області за 5 днів збільшився із 32 до 80 відсотків

Галина СВИТЛІКОВСЬКА

ЧИ НЕ ЩОДНЯ — НОВІ АНТИРЕКОРДИ

За попередню добу COVID-19 діагностували у 1 967 українців, 463 з них довелося госпіталізувати. — Це абсолютні антирекорди в Україні. Якщо говорити у розрізі регіонів, то найбільше випадків коронавірусного захворювання зареєстровано напередодні у Харківській області — 247, у Києві — 215, у Львівській області — 188, в Івано-Франківській — 163, Чернівецькій — 154, на Рівненщині — 125, — зазначив учора під час брифінгу глава МОЗ Максим Степанов.

Усього ж станом на 19 серпня в країні було виявлено 96 403 інфікованих. Повідомляють, що у Збройних силах України зареєструвалися COVID-19 458 осіб, позавчора коронавірус підтвердили у 40 військових.

На Волині за попередню добу додалося 86 хворих (позавчора було 85).

Одна людина у Ківерцівському районі від коронавірусної інфекції померла. Нові випадки виявлено: Луцьк — 12, Луцький район — 20, Володимир- Волинський — 18, Ківерцівський і Горохівський райони — по 9, Нововолинськ — 7, Маневицький район — 5, Камінь — Каширський і Ратнівський — по 3.

Загалом, станом на вчорашній ранок в області зафіксовано 4878 осіб із COVID-19. Одухало 3518 волинян. 107 хворих врятувати не вдалося. Учора померла 87-річна мешканка Володимир-Волинського. Перед тим — дві жінки з Володимир-Волинського і Луцького районів віком 52 і 87 років, які мали хронічні захворювання серцево-судинної системи.

— Хоча сьогодні на Волині немає червоного рівня епідемічної небезпеки, є помаранчевий у Луцькому та Любешівському районах, та щодня кількість хворих збільшується.

Вчорашній антирекорд — 1967 хворих за день — яскраво свідчить, що небезпечний вірус не відступає, а навпаки — наступає на нас.

шується кількість тяжких хворих, яким встановлюють діагноз пневмонія. Найвище кількість пацієнтів з ураженнями легень «стрибула» в Луцькому районі — у три рази, у Ківерцівському — вдвічі, у Луцьку — на 20%. Спостерігається приріст і в інших районах.

ДО МЕДИКІВ ЙДУТЬ, КОЛИ ВЖЕ ПРИТИСНЕ ДО КРАЮ

Як розповіла під час брифінгу т. в.о. начальника управління охорони здоров'я облдержадміністрації Людмила Тимошук, станом на 18 серпня в реанімаціях знахо-

веденням кисню. Це важливо, адже дуже часто люди звертаються по допомогу вже з важкими ускладненнями. Хтось сподівається, що справиться з недугою самотужки, хтось до останнього вірить, що в нього не коронавірус, а застуда. — Мала кашель, погано почувалася. Але пройти ПЛР-тест не так легко, тому лікувалася вдома тертим хроном. І дихала, і їла по трошки. За кілька тижнів усе пройшло, — зателефонувала наша читачка з Ковеля, щоб поділитися своїм досвідом боротьби з інфекцією.

Однак покладається лише на хрін ми вам не радимо. Самолікування може призвести до біди, при підозрах на COVID-19 потрібно телефонувати сімейному лікарю. Чимало є й нарікань на тривале очікування результатів ПЛР-досліджень, іноді воно триває цілий тиждень. По області цим методом всього обстежено 28 487 осіб, у тому числі за попередню добу — 506. Але потреба значно перевищує можливості лабораторного центру. Як повідомила Наталя Янко, проводиться дооснащення лабораторії, запросили на роботу ще одного лікаря-вірусолога і лаборантів, аби вирішити наболю проблему.

Також учора повідомили, що працівники закладів освіти перед початком нового навчального року не повинні проходити обов'язкове медичне обстеження. Таке рішення було прийняте з огляду на карантинні обмеження. А от проведення планових щеплень дітей не відмінили. Школи та дитсадки мають право під час прийому вихованців вимагати довідку про вакцинацію, зазначив очільник МОЗ Максим Степанов. ■

Хоча сьогодні на Волині немає червоного рівня епідемічної небезпеки, є помаранчевий у Луцькому та Любешівському районах, та щодня кількість хворих збільшується.

дилося 16 волинян із COVID-19, а на апаратах ШВЛ — троє пацієнтів. У Волинській обласній інфекційній лікарні із 121 «коронавірусного» ліжка 114 — зайняті. Різко зросла завантаженість і в інших стаціонарах, де надають допомогу хворим на коронавірус.

Учора стало відомо, що у шести регіонах країни, зокрема і на Волині, буде розширено перелік таких спеціалізованих закладів. Національна служба охорони здоров'я розпочне укладати з ними додаткові договори. Планується, що 80% ліжок для хворих на коронавірус обладнають централізованим під-

Політика

Волинську обласну організацію партії «Сила і Честь» очолив Роман Карпюк

Політична сила висуватиме кандидатів на місцевих виборах

Степан ЛУГОВИЙ

Роман Карпюк (праворуч): «Розбудову партії хочу вести так, щоб потім не було соромно дивитися в очі волинянам».

ва Петро Саганюк, який раніше заявляв, що більше не балотуватиметься на цю посаду. Однак якщо зважиться, «СіЧ» однозначно його підтримає, сказав Роман Карпюк.

Якщо наша сила прийде до влади, то ми реально ліквідуємо олігархічний режим як соціальне зло.

На голову Любомльської ОТГ претендує колишній голова райдержадміністрації Олександр Дзядук, на голову Іваничівської ОТГ — ексголова РДА Лідія Томашевська. Це люди з управлінським досвідом, тож партія «Сила і Честь» впевнена у них.

Роман Карпюк був гостем з'їзду партії в Києві, зустрічався з її лідером

Ігорем Смешком. Новий голова обласної організації зазначив: «Наша партія консервативна, вона виступає за традиційні цінності. І всі ті надбання, які були при минулих урядах, треба використовувати на користь України».

Олександр Скіпальський розповів, що партія «Сила і Честь» проти панування в Україні олігархів. «Якщо наша сила прийде до влади, то ми реально ліквідуємо олігархічний режим як соціальне зло», — запевнив член політради «СіЧі».

Партія йде на місцеві вибори самостійно, ні з ким не координуючи свої дії. «Після виборів будемо вести діалог про співпрацю з усіма партійними осередками, крім «Опозиційного блоку». Якщо ж у радах будуть сили проросійські, які працюють на агресора, ми з ними жодних перемовин вести не будемо», — наголосив Роман Карпюк. ■

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Тел. 72-39-32 E-mail: volyn476@gmail.com

НЕРУХОМІСТЬ

- Продається 3-кімнатна квартира в новобудові (м. Луцьк, вул. Ковельська). Тел. 097 10 20 995.
- Продається будинок із надвірними спорудами. Є газ, вода, сад, город. Усе приватизоване (сміт Торчин Луцького району). Тел. 095 35 01 276.
- Терміново продається у с. Мерва Горохівського району будинок (81 кв. м, 3 кімнати, туалет, ванна, газ, вода, 3-фазна лінія). Є льох, 5 сараїв, криниця, сад-город (0.57 га). Ціна 130 000 грн. Торг. Тел. 096 35 79 670.
- Продається земельна ділянка (12 соток) у с. Новостав Луцького району (аеродром). Тел.: 050 37 83 675, 096 00 06 711.
- Продається земельна ділянка під забудову (12 соток) у селі Великий Омеляник Луцького району. Тел. 095 09 36 149.

АВТОРИНОК

- Куплю автомобіль (може бути не на ходу, на іноземній реєстрації). Тел. 066 75 61 049.
- Продається автомобіль «Фольксваген Гольф», v-1.6, 1991 р. в., бензин/газ, нова гума, фаркоп, люк, у доброму стані, недорого. Тел. 067 75 67 448.
- Продається автомобіль «Мерседес Віто», 1999 р. в., білий колір, пасажир (6 місць). Тел. 068 38 46 177.
- Продається автомобіль «Таврія», 1991 р. в., гаражне збереження. Тел.: 096 30 97 938, 095 18 75 180.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Продам гноюрозкидачі, дискові борони, плуги, прес-підбирачі, обприскувачі, культиватори, картоплесаджалки, картоплекопачки, сівалки, сінограбарки, розкидачі міндобри, косарки роторні, ґрунтофрези, зерношнеки, млини, а також запчастини та комплектуючі. Тел.: 067 47 87 264, 095 00 50 455, 095 81 59 912, 096 34 46 777.
- Продам фронтальні навантажувачі на китайські та вітчизняні трактори (МТЗ, ЮМЗ, Т-40, Т-25). Тел.: 067 49 57 299, 098 81 00 913.
- Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноюрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

ТРАКТОРНИЙ ЗАВОД

МІНІТРАКТОРИ з японськими двигунами

- 3 роки гарантії.
- Безкоштовна доставка.
- Мінітрактори від 83 000 грн.

044 49 98 711
067 48 52 072

Купуйте у виробника, це безпечно, вигідно і надійно: www.трактора.укр www.tdtz.in.ua

ПО ВСІЙ УКРАЇНІ МИ ШУКАЄМО ГОЛОВНОГО ПЕРЕМОЖЦЯ НАШОЇ 8-Ї АКЦІЇ!*

ЦЕЙ ЩАСЛИВЧИК ОТРИМАЄ

265 000 грн**

ГОЛОВНА СЕНСАЦІЯ 2020 РОКУ

1 Візьміть 2 останні цифри номера Вашого телефону. Це Ваше особисте число.

2 ПОМНОЖТЕ на 2.

3 ДОДАЙТЕ 3.

4 ПОМНОЖТЕ на 4.

5 ВІДНІМИТЬ 12.

6 РОЗДІЛІТЬ на Ваше особисте число.

СКОРІЙ ПЕРЕВІРЬТЕ, МОЖЛИВО, ЦЬМ ЩАСЛИВЧИКОМ БУДЕТЕ ВИ!

СКІЛЬКИ У ВАС ВІЙШЛО? ТІЛЬКИ ТОЙ, У КОГО ВІЙШЛО 8, МОЖЕ ОТРИМАТИ 265 000 гривень через 10 днів!***

У ВАС ВІЙШЛО 8? ТЕРМІНОВО ТЕЛЕФОНУЙТЕ!***

0-800-50-55-41 КОД АКЦІЇ: 341339

Дзвінки БЕЗКОШТОВНІ зі стаціонарних та мобільних телефонів у межах України (понеділок — субота з 8:00 до 19:00, неділя з 9:00 до 19:00)

ГМЗ_СС_VOLYN_200820

*Маркетингова акція. **Маркетингова акція проводиться з 11.12.2019 р. по 28.12.2020 р. на всій території України. Результат маркетингової акції буде визначений 28.12.2020 р. в Києві. Детально про умови маркетингової акції та місце її проведення Ви дізнаєтесь з окремого листа. Призовий фонд маркетингової акції складає 265 000 гривень. Дана маркетингова акція не є розгрішувальною, потерпкою, грою (в тому числі азартною або іншим заходом, заснованим на ризиках), конкурсом або публічною вибіркою без оголошення конкурсу у розумінні Глави 78 Цивільного кодексу України. Визначення на зазначені в регламенті участі в маркетинговій акції. Телефонуйте, клієнт має подальше використання інформації та партнерства його персональної інформації, таку згоду можливо відкликати будь-якої миті. 10-денний термін — орієнтований термін отримання клієнтом товарного каталогу і набору документів інформаційного характеру для подальшої участі в маркетинговій акції. Телефон для довідок: (044) 299-55-83 (вартість послуги згідно з тарифами Вашого оператора). ТІЛЬКІ ДІЛЯ ПОВІСЛІПНІХ. ***За умовою замовлення товару з каталогу.

© ТОВ «ГІПЕР ТОВР», а/с № 85, м. Київ, 03300, 2020 р.

Пам'ятаємо, любимо, сумуємо

24 серпня минає 17 років, як раптова передчасна смерть у розквіті літ, життєвих сил, задумів і сподівань зупинила добре і любляче серце дорогого синопка Віктора Григоровича ДЕМ'ЯНОВА.

Зі смертю взагалі змиритися неможливо. Нестерпний біль втрати не покидає моє серце, і невимовна туга, що ти пішов від мене таким молодим і красивим, що більше не ступиши на рідний поріг, не посміхнешся. Він був дуже дружельний, безкорисливий, щирий і відкритий, життєрадісний. З ним завжди було надійно і спокійно. Він належав до тих небагатьох, кого замінити неможливо. Спасибі тобі, що ти був зі мною на цій землі. А серце болять ще більше і більше. Не знайти у світі слів, щоб описати горе, не знайти у світі сили, щоб тебе, синопку, підняти, не вмістити моїх сліз навіть у море. Яка жорстока доля, що тебе відібрала у мене. Спи спокійно, синопку, спочивай з миром, а рідна земля нехай буде пухом. Хай Бог посилить тебе в місці світлім, добрім, де немає ні свавілля, ні жорстокості. Хай Бог благословляє твою душечку в своєму Царстві Небеснім.

Рідний мій, ти живеш і завжди будеш жити в моєму люблячому серці і пам'яті.

Хто знав Віктора — згадайте, хто пам'ятає — пом'яніть добрим словом і щирою молитвою.

З глибоким сумом і скорботою вічно сумуюча мама.

■ Якщо захочемо — зможемо!

Машівська школа — справжня окраса села.

Боєслава Пруса добре писалося у цьому польському селі.

Микола Онішук вдячний за творчість педагогам — їхній актовий зал найкращий.

ЩОБ СІЛЬСЬКА ШКОЛА СТАЛА ПОКАЗОВОЮ, ЇЇ ДИРЕКТОР ТА ВЧИТЕЛІ САМІ ВИГОТОВЛЯЛИ УЧНІВСЬКІ СТОЛИ

У Машівському навчально-виховному комплексі «ЗОШ І–ІІІ ступенів — ДНЗ» Любомльського району незабаром відбудеться Всеукраїнська конференція для шкільних педагогів EdCamp Ukraine на тему «Який сьогодні потрібен вчитель»

Алла ЛІСОВА

ВИБІР ЗАКЛАДУ — НЕ ВИПАДКОВИЙ

Така конференція пройде на Волині вдруге. Започаткована 5 років тому, вона відбувається у новому форматі дискусійного заходу з метою професійного зростання педагогів, обміну досвідом і, звісно, популяризації навчального закладу, території, де він розташований, і краю загалом.

Директор НВК Микола Онішук не приховує задоволення, що вибір випав саме на їхню школу. Каже, цьому посприяли унікальність її історії і, безперечно, величезні зусилля всього колективу в підготовці навчального закладу. Перша згадка про церковноприходську школу в Машеві датується 1844 роком, учителем тоді був священник Деметій Романовський. У 1930-х школа носила ім'я польського письменника Боєслава Пруса, бо у селі мешкали його батьки. Досі там зберігся славнозвісний «дуб Пруса», біля якого знайшли митець писав свій роман «Фараон». 1950 року Машівська семіричка реорганізована у середню. 1 вересня 1992-го гостинно відчинили двері нове двоповерхове приміщення школи, на базі якої у 2001-му був утворений НВК.

— Документи на те, щоб позмагатися за право організувати цей престижний захід, подали ще у вересні минулого року, — з гордістю розповів Микола Вікторович. — Примітно, що серед інших 29

навчальних закладів наш — єдиний з Волині та Рівненщини. Попередню конференція мала відбутися 16 травня, але у зв'язку з карантинном перенесли на 29 серпня.

У число щасливчиків машівці потрапили не випадково. Цьому передувала велика організаційна робота. Підготувавши всі матеріали, потрібно було їх «захистити» на онлайн-співбесідах із працівниками профільного міністерства, отримати позитивні відгуки й згоду експертів, які проведуть наступні сесії. Словом, успішно пройти за всіма критеріями.

До Машева мають прийти кращі експерти, директори шкіл, методисти, педагоги з різних куточків України. Над темою «Який сьогодні потрібен вчитель», яку вибрали після скрупульозного опитування серед педпрацівників, батьків, учнів, працюватимуть 150 осіб у 8 аудиторіях. Кожен учитель буде сам вибирати панель, а також за бажанням зможе провести лекцію. До речі, машівський директор двічі навчав учасників на таких заходах у Києві та Станіції Луганській. На так званий «території свободи», в яку на один день перетвориться навчальний заклад, готують сюрпризи, які директор поки що не розголошує.

ПРИМІЩЕННЯ ОНОВИЛИ В РЕКОРДНІ СТРОКИ

Територія Машівської школи на перший погляд нагадує добре доглянутий сучасний відпочинковий комплекс. Пофарбований

У такому спортзалі не соромно й маститих спортсменів приймати.

у життерадісні кольори фасад, акуратно заасфальтоване подвір'я, оздоблений деревом старовинний (коли належав тутешньому монастирю) колодязь зі смачною водою, яблуневий сад, закладений кілька років тому спільно зі спонсором Орієм Гупалом, створюють національний колорит. Петриківський розпис, виконаний педагогами Іриною Трофимук та Юлією Узіюк, тишіть

донному готелі), в рамках проекту «Класні двері — в кожен клас» поміняли двері, проводку, силами батьків та вчителів зробили сучасну «венеціанську» штукатурку. Кожен кабінет пофарбований в інший колір, виглядає просто приголомшливо.

Велика гордість педагогів та школярів — нові комп'ютери та меблі, які, до речі, придбали за невисоку ціну на одному з під-

У 1930-х школа носила ім'я польського письменника Боєслава Пруса, бо у селі мешкали його батьки.

око у фойє, коридорах та актовому залі. Органічно вписуються в ансамбль красиво оформлених стін зображення державних символів України, прапора, герба і гімну школи. Все потоптає в українських вишивках. Учителі Олександр Романюк, учасник АТО, виготовив стэнд, на якому увічнені імена загинув Героїв — жителів Машева.

— За капітальний ремонт узялися ще два роки тому, — розповідає далі Микола Онішук, який очолює заклад із 2017 року. — Встановили санвузли за 75 тисяч гривень (виглядають, наче у закор-

приємств Любомля. Ще дешевше (купували лише фурнітуру) обійшлися тут учнівські столи, власноруч виготовлені директором (!) та педагогами. Чого варті професійний роутер, який забезпечує швидкий інтернет і вай-фай по всій школі і прилеглої території. От якщо ще кілька телевізорів!

Мало в яких сільських закладах побачите і такий сучасний спортзал, ремонт у якому зробили знову ж таки власними силами два роки тому. Каное. Тому хочеться лише додати: коли людина має захоплення — тоді й основні обов'язки йдаються легко і натхненно. ■

зачивав вчитель фізкультури Сергій Корчук, який там днював і ночував. На запитання, як вдається за порівняно невеликі кошти втілювати такі зміни, Микола Вікторович каже: — Ми акумулювали всі сили: місцевий і районний бюджети, спонсорів, батьківський та вчительський колективи. Велику підтримку відчуваємо від голови батьківського комітету Ірини Юшук, яка завжди оперативно вміє організувати людей.

ЗА ШЕВЧЕНКІВ «ЗАПОВІТ» АНГЛІЙСЬКОЮ — МАНДАРИНКИ

Коли напередодні поїздки в Машів запитала в одного чиновника про секрет успіху тамтешньої школи, то у відповідь почула: «Там директор такий, що може гори пересунути з місця...»

Це, звичайно, перебільшення. Але в тому, що в Миколи Оніщука, який, до речі, вже майже двадцять років на керівних посадах у закладах освіти Любомльщини, неабиякий організаторський хист, любов до дітей і до справи, який присвятив життя, немає жодних сумнівів.

Двері директорського кабінету чекають останньої черги на оновлення, а от прикріплений на них «трейсеруант захохочень» таки викликає подив і захоплення. В кожного учня з'явилась можливість отримати чупа-чупс, бублик або мандаринку — потрібні лише знання і спортивні навички. Для цього варто продекламувати напам'ять вірш (наприклад «Заповіт» Шевченка англійською мовою), виконати стійку на голові, відповісти на директорські загадки або запропонувати свої, на які б він не відповів. Дітвора це подобається, жоден урок літератури чи фізкультури так не вмотивовував учнів до вивчення поезій або занять спортом.

Микола Вікторович має у планах обладнати швейну майстерню для здобуття учнями практичних навиків. Уже є домовленість про те, що спонсори привезуть сюди десяток німецьких швейних машинок. На черзі — відбудова теплиці, закладення дослідних ділянок та ведення шкільного господарства, яке б здешевлювало повноцінне харчування дітей. А ще було б добре взятися за облаштування сучасного спортивного майданчика з якісним трав'яним покриттям, відповідно системою дренажу, освітленням та спортивентарем. На такому стадіоні сам директор охоче зіграв би не один футбольний поєдинок. Спорт — це його хобі. Пан Микола, до слова, — кандидат у майстри спорту з веслування на каное. Тому хочеться лише додати: коли людина має захоплення — тоді й основні обов'язки йдаються легко і натхненно. ■

■ А ви як думаєте?

Хто винен, що і після 29 років Незалежності Україна мусить боронити свою державність?

Закінчення. Початок на с. 3

Микола БІЛЬШЕВИЧ, музикант, волонтер, підприємець (м. Луцьк):

— За 29 років незалежності, яка нам просто впала манною небесною, більшість так і не зрозуміла, що це — добробут. Так було споконвічно — ти обороняєш своє добро, бо зайді хочуть його відібрати. У нас проблема в тому, що наслідком окупації СРСР є змінений «генофонд» народу, який до цих пір так і не розуміє, що «бренд Україна» може бути реальним, як Австралія чи Канада, з готовою мовою, культурою. На цьому й грає пропаганда імперії, яка не змирилася з втратою України і ніколи не змириться, навіть якщо там до влади прийдуть демократи. Якщо ж нашу країну очолять державники, які не гратимуть на користь Росії, Ізраїлю чи Америки, то матимемо перспективу. Тому, панове зайді, пора ставати українцями, навіщо вам «чемодан, вокзал...»?

Алла ОПЕЙДА, заслужена артистка України (м. Луцьк):

— Хто винен? Тільки не народ. Він бореться, робить усе можливе, аби Україна зберегла свої кордони. Якби не він, хто знає, де б вони були нині. А винними у тому, що й через стільки років після проголошення Незалежності мусимо боронити свою державність, на мою думку, є влада, керівництво держави і передусім Президент. І не тільки нинішній, а і його попередник.

«Винні самі українці, які щоразу віддають перевагу такій владі, котра не здатна згуртувати цей народ.»

Я не політик, не маю таких можливостей, як люди при владі, я борюся за державність, українську мову, яка є її невід'ємним атрибутом, пісню. Коли була з концертом у Волновасі, зрозуміла, що робити це ми почали запізно. Там люди скупили за українською пісню. До них якщо й приїжджали Ірина Білик, Наталя Могилевська та інші артисти, то співали російською. Якби ми почали раніше наводити мости між Сходом і Заходом, то не було б такої роз'єднаності, ворожості.

Володимир КАРПУК, народний депутат України V та VI скликань (м. Луцьк):

— На мій погляд, однією з найвагоміших причин, чому ми, український народ, так важко здобуваємо свою незалежність, є те, що завжди шукаємо, хто винен. Призначаємо винного. Шукаємо якусь особу, президентів, уряд. Але якщо глибоко проаналізувати, то провинна, доля, Божа воля — на восьмому народодві. Тому що вибирає тих керівників, яких маємо, і вірить їм — народ, його більшість. Чи навпаки — не підтримує когось більшість. Так що однозначно тут не відповіси.

Крім внутрішніх причин, є і зовнішні. Росія може дозволити стати незалежними країнам Балтії і навіть Закавказзя, але в жодному разі не Україні та Білорусі. Бо сильні та незалежні Україна і Білорусь руйнують міф про «третій Рим», про Москву і про Росію як країну з особливим місцем у світі. Руйнують міф про росіян, як вибраний Богом народ, який має якісь такі особливості, щоб керувати, щоб бути імперією. Оце теж одна з вагомих причин, чому ми досі боремося. І я хочу сказати, що довго це не робитимемо, фактично завжди.

Андрій РОЗТОКА, паралімпійський чемпіон з футболу на Олімпіаді-2004 в Афінах (м. Луцьк):

— Думаю, що винні самі українці, які щоразу віддають перевагу такій владі, котра не здатна згуртувати цей народ. Ми весь час обираємо, можливо, хороших людей, але все ж такі їм не вистачає найголовнішого — патріотизму. Тоді б вони, маючи в душі і серці національну ідею і перебуваючи на самій вершині своїх кар'єрних здобутків, змогли би згуртувати українців в націю. Тому що сьогодні у нас дійсно народ, але не нація.

Ірина ФАРІОН, мовознавець, член політради ВО «Свобода» (м. Львів):

— Кожен народ має таку владу, на яку він заслуговує. Якщо нема національної свідомості, то нема і національної держави. Впродовж 29 років влада, яку приводила маса, цю національну свідомість вбивала. Врешті-решт, це призвело до війни. Бо національна свідомість — це історична пам'ять і мова. Сьогодні ми маємо війну там, де не було української мови, історії, церкви. Гуманітарна політика за всі 29 років не була українською. Значна частина

нашого суспільства насправді розійшлася із самою Україною, хоч вони живуть тут, на нашій святій землі, їдять наш український хліб, дивляться в наше українське небо. А не усвідомлюють, що сильною є та держава, яка має основу основ — національну свідомість, так, як у поляків, угорців, чехів. Тому немає чого нарікати на когось. Треба підійти до дзеркала і запитати, чи виховую я своїх дітей українцями, чи є непроступливим у питаннях мови, історії, торгівлі.

Андрій СИДОР, настоятель Свято-Вознесенського храму, митрофорний протоієрей (м. Горохів):

— Людська байдужість. Як священник я не можу зрозуміти, чому в Україні є так багато церков Московського патріархату? У той час, коли нашу державу на Донбасі від Росії захищають українські герої, в тих храмах співають «Многі літа» патріарху Кірілу.

Боронити своє, рідне, наше треба всім. Своє підтримувати, в свою країну вірити. Війна почалася на Сході, де ще не було Української церкви. Пам'ятаю, коли під час Революції гідності ми дізналися про перші жертви на Майдані, то з рідного Свято-Вознесенського храму пішли з хоругвами молитися на площу Незалежності біля пам'ятника Тарасові Шевченкові. Нас тоді було лише дванадцять вірян. Багато хто з перехожих зупинявся для молитви, інші йшли повз і дивилися на нас з подивом, а хтось крутив пальцем біля скроні. Що це було? Винна байдужість багатьох до того, що відбувається, про що не можна мовчати, чого не потрібно терпіти.

Олег ГАЛАСУН, заступник голови Асоціації фермерів і приватних землевласників Волинської області (с. Чарувів Луцького району):

— Ми самі. Бо не думаємо, кого вибираємо. От я зараз на ярмарку, і коли покупці дивляться на груші чи огірки, то питають, чи оброблені фрукти, чи домашні тощо. А коли обирають керівників держави, то не аналізують, чи кандидат компетентний, чи зможе він щось зробити. Мене це дивує. Але причина якраз у цьому. Поки що люди не зрозуміли, що яку владу вибрати, таку і мають. Ми не вміємо з неї спітати. Треба вчитися, хоч ця наука дорого дається: Мойсей 40 років вів народ по пустелі.

Володимир ШЕНДИБИЛО, заступник директора Луцької міської клінічної лікарні (м. Луцьк):

— Дехто каже: «Винні керівники держави, починаючи з першого президента і до теперішнього». Це правда. Але відповідальність лежить і на нас, громадянах України. Це ми голосували на виборах, чоразу наступаючи на ті ж граблі. Вірили популістським обіцянкам, продавалися за гречку. Чому чехи, поляки змогли об'єднатися навколо справжніх лідерів, будуючи своє майбутнє? Бо в них вища національна свідомість, спільна національна ідея. А українців роками зіштовхували лобами з приводу мови, віри, громадянської позиції. І сьогодні в нас є прихильники ОПЗЖ, інших політичних сил, які підривають основи державності зсередини.

Тому потрібно думати, аналізувати допущені помилки, готуючись до чергових виборів, а не спокшуватися дешевими побрехеньками про швидке поліпшення життя. Мусимо розуміти, що існують не тільки зовнішні загрози для України, зокрема з боку північного сусіда, а й внутрішні. А щоб їм протистояти, національно свідомі люди мають гуртуватися, діяти.

Леся КОВАЛЬЧУК, заслужений вчитель України (с. Жидичин Ківерцівського району):

— Винні патріотичні лідери, осліплені політичним нарцисизмом. Дуже шкода, що притомні голоси—застереження ігнорувалися тими, кому довірили люди, які надійні силі, на початку незалежності. Вийшло, на жаль, так: бий свій свого, щоб чужі й дуку боялися. І досі, власне, ця біда розбрату з нами поряд і відповідно ситуація така, яка тривожно сприймається, що Україну нема кому, виходить, і захищати із тих, хто брався, обіцяв і на кого надію покладали.

Навіть наш мудрий—премудрий Ігор Ожновський і той ішов кандидатом на пост президента, коли поряд висувалися теж яскраві особистості, великі патріотичні авторитети. От така якась сліпота. Власне, в цьому вина, на мій погляд. Оця недолі, про яку казав Іван Франко: «Хай пропаде незгоди проклята мара!». На жаль, цей блуд із нами і тепер, і це дуже, дуже тривожно.

Бліжче провели Алла ЛІСОВА, Галина СВИТЛИКОВСЬКА, Сергій НАУМУК, Людмила ВЛАСЮК, Євгенія СОМОВА, Катерина ЗУБЧУК, Микола КОЗЮПА, Олег КРИШТОФ, Людмила ЯКИМЧУК, Леся ВЛАШИНЕЦЬ.

■ Пульс дня

ПІДОЗРЮВАНИМ У НІЧНОМУ РОЗБОЇ НА ЛЮБЕШІВЩИНІ ВЧОРА ОДЯГНУЛИ КАЙДАНКИ

Поліцейські понад місяць розкривали цей резонансний злочин

Ольга БУЗУЛУК

16 липня уночі двоє невідомих осіб проникли в будинок мешканця селища Любешів, зв'язали господаря скотчем, ударили його по голові та, погрожуючи предметом, схожим на пістолет, і фізичною силою, заволоділи грошима, мобільним телефоном і ювелірними виробами (спричинена матеріальна шкода оцінена на суму 70 тисяч гривень). Зловмисники лякали і батька потерпілого, який був разом із ним. На місце злочину одразу прибули особовий склад поліції Любешівщини та працівники управління карного розшуку Головного управління Національної поліції у Волинській області. За цим фактом були внесені відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань за ч.3 ст.187 Кримінального кодексу України. Працівники поліції призначили ряд необхідних експертиз, ретельно оглянули відео з наявних камер спостереження, опитали можливих очевидців та провели інші необхідні оперативно-розшукові заходи. У поле зору правоохоронців потрапило двоє молодих місцевих мешканців, один із яких уже був судимий за крадіжку й грабів. У ніч з 17 на 18 серпня слідчі з оперативниками їх затримали. Нападники уже дали визнавальні покази. Найближчим часом їм оберуть запобіжний захід у вигляді взяття під варту. ■

ХАБАРНИКА У ПОГОНАХ СПІЙМАЛИ НА ГАРЯЧОМУ

На Волині працівника одного з райвідділів поліції Головного управління Національної поліції в області викрито під час одержання від громадянина неправомірної вигоди в розмірі 2500 гривень за безперешкодне перевезення територією району деревини

Наталія МУРАХЕВИЧ

Слідство вважає, що правоохоронець не вперше вимагав та одержував «данину» за це, адже задокументовано також факт отримання ще 1500 гривень. Тривають першочергові слідчі дії, після закінчення яких вирішуватиметься питання щодо повідомлення поліцейському про підозру у вимаганні й одержанні неправомірної вигоди (ч.3 ст. 368 Кримінального кодексу України). Прокурори готують також клопотання до суду про обрання йому запобіжного заходу й відсторонення від посади. Викриття правоохоронця — результат спільної роботи прокуратури Волині, управління СБУ в області й слідчих Територіального управління ДБР, розташованого у місті Львові. ■

«ВІДВЕРТО РОЗКАЖЕМО, ЯКОЮ Є ВІЙНА»

У Рівному знімають унікальний документальний фільм про бойовий шлях батальйону імені генерал-майора Сергія Кульчицького

Валентин СТАВСЬКИЙ

Автор ідеї — рівнянин Михайло Баланович, позивний Балан, який брав участь у бойових діях на Сході України. За його словами, перебуваючи на війні, він фільмував рідше для себе, ніж на широкий загаль. Втім після того, як мало його бойових побратимів загинуло, він вирішив створити фільм у пам'ять про них. — У стрічці відверто розповістимемо про те, якою насправді є війна, з якими прагненнями йшли на фронт мої полеглі товариші, а також про те, з якими випробуваннями нам довелося там зіткнутися, — говорить Михайло Баланович. Тож уже найближчим часом меморіальний телевізійний проект буде реалізовано завдяки фінансовій підтримці громадської організації «Рівне Разом». ■

Кохання може все!

Трепетні миті в очікуванні донечок.

Фото із домашнього архіву родини ШАБУНІНИХ.

Їх тепер четверо.

Сім років шлюбу подружжя Шабуніних увінчалися довгоочікуваною радістю: у них народилися донечки-двійнята!

«Всі ці довгі місяці ми з Валентином просили Господа і боролися за своє потомство», — говорить Ольга, не втримуючись від сліз розчулення. На її руках — маленька Маргаритка, тато ніжно тримає Марійку

Закінчення. Початок на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

ВІД ВАЖКОЇ ДЕПРЕСІІ — ДО ВЕЛИКОГО КОХАННЯ

Спочатку в житті Валентина все було так, як і в багатьох його ровесників: Луцька гімназія № 21, Луцький індустріальний інститут (тепер Луцький національний технічний університет). Одержавши диплом, працював на автозаводі. А згодом перейшов на фірму «Терра». З Німеччини возив автомобілі в країні СНД, зокрема, в Росію. 10 квітня 2007 року поділило його життя на «до» і «після».

— Я їхав своїм автомобілем траєю Ковель — Луцьк, — пригадував чоловік. — Була мряка. В якийсь момент не справився з керуванням. Сталася аварія, важка травма — перелом хребта...

— Було страшно, коли почули діагноз?

— Ні, була депресія, — каже він. — Здавалося, життя закінчене. Тоді я навіть думки не мав, як усе може змінитися через пів року.

Що ж сталося через пів року? А те, що Валентин поїхав у санаторій у Саках. Побачив тисячі таких самих «візочників», які жили у цьому місті, лікувалися. Познайомився з хлопцями. Дізнався, що серед них є підприємці, які, опинившись у непростій ситуації, дають собі раду. Це стало початком його повернення до життя. Згодом сів за кермо «Запорожжя», переобладнаного для ручного управління (тепер має «Шкоду»). Зацікавився авторалі, був учасником змагань у Києві,

Чернівцях, згодом — у Москві. Очолив обласну громадську організацію «Інвалюлин-Нова». Тепер він — директор, засновник громадської організації «Автомобільний клуб інвалідів «Поршень Волині».

До аварії у Валентина, звичайно, були дівчата. І це природно, бо ж літа доходили до тридцяти, треба було думати про створення сім'ї. Але ті дівчата, як висловився молодий чоловік, коли побачили його на візку, то втратили інтерес. Тепер він розуміє, що серед них просто не було тієї одно-єдиної, посланої йому Богом.

Навіть страшно уявити, що довелося пережити матері Валентина — Галині Степанівні, коли вона бачила, в якій депресії її син.

— Я боялася, що він накладе на себе руки. Гріх це великий, але такі думки у Валентина, який замкнувся в собі, були. Я старалася не залишати його самого. Зі скупих слів можна було здогадатися, що його терзає: він не хотів бути для когось тягарем...

І тільки мамаина упевненість: «Синочку, ми будемо ходити! Все буде добре», — додавала йому сил. А про те, як з'явилася у його житті Ольга, можна сказати, що це щасливий збіг обставин.

— У важкий для нас час, — розповідає Галина Степанівна, — коли тільки на один день лікування було потрібно 700–800 гривень, я почала здавати одну кімнату. Бо ж усі заощадження вичерпалися...

І винайняла цю кімнату, яку здавали Шабуніни у своїй квартирі, якраз Ольга. Вона приїхала у відрядження з Києва

до Луцька від фірми, яка займалася гральними автоматами. На перших порах дівчина не бачила сина господині, бо він ще був у Саках. Тільки чула від матері про біду, в яку потрапив. Ольга добре пам'ятає, як вони вперше зустрілися: прийшла з роботи, а він того дня повернувся із Сак, і його якраз відвідували друзі.

— Уже в перший вечір нашого знайомства ми відчули взаємну симпатію, — говорила жінка. — З Валентином було ці-

— Ще чотири роки тому Ольга мені сказала, що Валік запропонував їй вийти за нього. Тоді я сприйняла це з огорогою, навіть відмовляла: «Ти — молода, гарна. Не розбивай йому серце...». Боялася, що за якийсь час дівчина покине мого сина, і, крім фізичного болю, він залишиться ще й із болем душевним. Але моя майбутня невістка відповіла, що вже все для себе вирішила і піде заміж за Валентина. За п'ять літ громадянського

Подружжя не робить секрету з того, що доньки народилися з допомогою ЕКО запліднення. Зверталися (і то не раз!) до столичних медиків, та безрезультатно. А сталося диво завдяки спеціалістам клініки «Альтернатива», що у Львові.

каво розмовляти на різні теми. Потім ми почали гуляти ввечері, відпочивали разом. Сто-сунки у нас зав'язалися у перший рік.

Ольга (на відміну від дівчат, які були у Валентина до травми) не злякалася візка, бо й не звертала на нього уваги. Коли постало питання про повернення її до Києва, вона сказала про це Валентинові й почула у відповідь: «Я не хочу, щоб ти їхала». Саме цих слів дівчина чекала. Уже в статусі офіційної дружини Ольга говорила:

— Відчуваю себе за Валентином, як за кам'яною стіною. Я справді «за мужем»...

А вже Галина Степанівна, свекруха Ольги, яку невістка називає маму, із слюзьом радости на очах розповідала:

шлюбу був час у молодих людей пересвідчитися, наскільки міцні почуття їх єднають. На весіллі їм бажали діток. Вони, звичайно, мріяли почути ці бажані слова — «мама», «тато».

ДО ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ДІТОК ШЛЯХ БУВ ДОВГИЙ І НЕПРОСТИЙ

Наша зустріч із Ольгою та Валентином уже в статусі мами й тата відбулася на другий день після виписки з Луцького клінічного пологового будинку, де й з'явилися їхні дівчатка на світ.

— Я ще під крапельницею лежала, а мені йшли вітання від рідних, друзів, — каже жінка. — Дивувалася: звідки ж так скоро дізналися? А це Валентин постарався. Як тільки

доньки з'явилися на світ, він не втримався і відразу на сторінці у фейсбуці поділився радістю, що став батьком.

За сім літ їхній шлюб, як каже подружжя, лише зміцнів. Він пройшов через непросте випробування — радісні миті і, на жаль, розчарування. Чотири роки тому, здавалося, мрія ось-ось здійсниться, та знову чекала невдача...

— Але ми з Валентином не здавалися й далі боролися за своє потомство, — говорить Ольга, не втримуючись від сліз розчулення.

Подружжя не робить секрету з того, що доньки народилися з допомогою ЕКО запліднення. Зверталися (і то не раз!) до столичних медиків, та безрезультатно. А сталося диво завдяки спеціалістам клініки «Альтернатива», що у Львові. Ну а коли настала вагітність, то багато що залежало і від лікарів, під наглядом яких була Ольга, і від того, наскільки відповідально вона сама ставилася до свого майбутнього материнства. Якщо лікар-гінеколог Алла Белкіна, яка її «вела», ранила лягти в стаціонар на збереження, то це виконувалося беззаперечно. Адже, як говорила Алла Василівна, зважаючи на те, які ці довгоочікувані діти, вони брильянти. Шабуніни самі це добре знали.

Про те, що буде двійня, стало відомо ще на сьомому тижні, а ось що народяться дівчатка, дізналися на 20-му. А на 35-му тижні, трошки раніше, як передбачається для двійні, й настав той щасливий день — 31 липня, коли доньки з'явилися на світ. Кесарів розтин робила Алла Белкіна, і їй подружжя висловлює свою щирі вдячність.

— Ми думали, що це стане ближче до середини серпня, — каже Ольга, — навіть імена відповідні вибрали. Довелося підкоректовувати. Тож маємо Маргаритку, день Ангела якої 30 липня, і Марійку, оскільки 4 серпня — іменини Марії-Магдаліни.

Зайшла мова про те, що як тільки закінчиться Спасівський піст, дівчаток похрестять. І буде це таїнство, за словами щасливих батьків, у церкві села Милуші Луцького району. А ось чому саме там, то це не випадково: настоятель цього храму отець Богдан став для Валентина й Ольги духовним наставником. Раніше, за словами жінки, вона відвідувала богослужіння у храмі святого Миколая міста Луцька, де вінчалися. А Валентин їздив у Милуші, де церква доступніша для візочників. Якось і вона побувала там разом із чоловіком, і відтоді теж стала милушівською парафіянкою. Отець Богдан, який не раз сповідав їх і знав про їхню болючу проблему, значною мірою, як вважають, допоміг повірити, що все у них буде добре. До нього йшли щоразу за благословенням перед черговою поїздкою до лікарів.

... Ми розмовляли в затишній квартирі Шабуніних. У сусідній кімнаті у своєму ліжечку спали ще зовсім маленькі (на другому тижні свого життя!) дівчатка — таке довгоочікуване і дивовижне щастя наших героїв. Нехай ростуть здорові на радість татові й мамі! ■

Стоп-кадр

Увага: конкурс!

Фото pixabay.com.

«Осідлала і сидить — крокодил злякався і кричить» (Леонід Хмільевський, с. Дерно Ківерцівського району).

«Він був гордістю африканської річки, поки не потрапив до рук українки Марічки...»

Ось так химерно, весело і тепло вив'язалися ці слова, що нам захотілося винести їх у заголовок. Більше підписів і загалом про перипетії конкурсу, в якому ми тепер матимемо раду «старішин слова», куди вже увійшли лучани Валерій Некрасов і Миколай Шостак, ви прочитаєте на сторінках тепер уже об'єднаного серпневого випуску «Так ніхто не кохав»/«Читанка для всіх», який можна придбати на поштовому відділенні або у точках продажу газет.

МАЙСТЕР-КЛАС		
Вона крокодила	зупинить, в палаючу хату зайде! Це жінка з великої букви. Таку не знайдете ніде!	доля така наша! (Валерій НЕКРАСОВ, м. Луцьк).
***	***	Хоча і пережив я динозавра, Та жінку не переживу й до завтра...
Розшифровка колоритна	є на цій світліни: Крокодил цей з Африки, красуня — з Волині!	***
***	***	Раніш я був літаючим драконом, Та впав під нею — чітко за Ньютоном! (Миколай ШОСТАК, м. Луцьк).

ПІДСУМКИ «СТОП-КАДРУ» № 6 (2020)	
III МІСЦЕ, 50 ГРИВЕНЬ ПРИЗОВИХ: Я свого Кирила. А тепер полоскону Нерви крокодилу. (Василь КОТИСЬКО, с. Любешівська Воля Любешівського району).	Зловила... крокодила! (Ольга ОМЕЛЯНЮК, с. Сильне Любомльського району).
II МІСЦЕ, 75 ГРИВЕНЬ ПРИЗОВИХ: Хтось з курортів везе сувеніри, мило... А я своєму милому	I МІСЦЕ, 150 ГРИВЕНЬ ПРИЗОВИХ: Він був гордістю африканської річки, Поки не потрапив до рук українки Марічки. (Павло ОЛЕХ, м. Любомль).
	Після цього туру пан Павло Олех переводиться у «важковаговика слова». Вітаємо!

ТУР № 7: Сьогодні пропонуємо поміркувати над підписами до цієї симпатичної світлини з домашніми тваринами. Кожен учасник може запропонувати до 27 серпня будь-яку кількість варіантів і надіслати їх нам на адресу: 43025, просп. Воли, 13, м. Луцьк, «Читанка для всіх», або на електронну — chytanka77@gmail.com. Не забудьте вказати свої дані, щоб отримати 250 гривень призових. Хай щастить! ■

Спорт

Якби не ті Мартінеси та не ті Лукаку — то були б ми у фіналі, а не йшли... додому

Завтра о 22:00 титул переможця Ліги Європи виборюватимуть іспанська «Севілья» та італійський «Інтер»

Сергій ХОМІНСЬКИЙ

Ліга Європи-2020. Півфінал. «Інтер» (Мілан, Італія) — «Шахтар» (Донецьк, Україна) — 5:0 (1:0 — Лаутаро Мартінес, 19 хв.; 2:0 — Даніло Д'Амброзіо, 64; 3:0 — Лаутаро Мартінес, 74; 4:0 — Ромелу Лукаку, 78; 5:0 — Ромелу Лукаку, 83).

Відверто кажучи, всі розуміли: чемпіон України може поступитися віцечемпіону Італії. Але щоб аж «за

мотивами» вікопомного поєдинку Аргентина — Ямайка (5:0)...

У складі «нерадзуррі» відразу двоє гравців оформили дублі. До речі, маленький, але дуже спритний нападник збірної Аргентини Лаутаро Мартінес перший зі своїх і дебютний у матчі м'яч відправив у сітку воріт Андрія Пятова ударом головою. Ну а два завершально-знущальні голи на свій рахунок записав уже форвард зовсім

іншої комплекції — бельгійське здоров'я Ромелу Лукаку. Найкращий бомбардир в історії своєї національної збірної вкотре довів: такі не даремно «Інтернаціонале» торік виклав за нього «Манчестер Юнайтед» за хмарні 65 мільйонів євро (за більші гроші міланський клуб нікого у своїй історії не купував).

Між іншим, у часи виступів Лукаку за «червоних дияволів» невгамовні вболівальники «МЮ» полюбляли виспівувати на трибунах пісню... про велетенський цюцорник бельгійського легіонера. Хай там як, часом здавалося: гравці «Шахтаря» відверто побуювалися цього неймовірно габаритного гравця...

Позитивним моментом є те, що «Шахтар» таки витягнув Україну на дев'яту позицію в таблиці коефіцієнтів УЄФА (ми обійшли Нідерланди й трішки наблизилися до Бельгії). Та-

Позитивним моментом є те, що «Шахтар» таки витягнув Україну на дев'яту позицію в таблиці коефіцієнтів УЄФА (ми обійшли Нідерланди й трішки наблизилися до Бельгії). Та-

кож «Гірники» піднялися на рекордну для себе 12-ту позицію клубного євробуксового рейтингу.

Позитивним моментом є те, що «Шахтар» таки витягнув Україну на дев'яту позицію в таблиці коефіцієнтів УЄФА (ми обійшли Нідерланди й трішки наблизилися до Бельгії). Та-

кож «Гірники» піднялися на рекордну для себе 12-ту позицію клубного євробуксового рейтингу.

Фото uefa.com.

Підозрюємо, що у цьому матчі не один уболівальник подумав, як добре, що Давид Хочолава не виступає за збірну України, після того, що з ним витворив Ромелу Лукаку і К'. Але і «синьо-жовтий» захист на чолі з Андрієм Пятовим був не кращим...

ЗА ВОРОТАМИ
Луїш КАШТРУ, головний тренер «Шахтаря»: «Сьогодні нам не вдалося показати атакувальну гру через пресинг «Інтера». Важко було переходити на половину поля суперника... До другого гола гра була більш-менш рівною, та після нього «Інтер» уже пішов вперед і розвинув успіх.

Це негативний день для нас... Але загалом нам вдалося непогано виступити в Лізі Європи, проте ця поразка залишить неприємний осад. Звичайно, я беру на себе всю відповідальність за невдачу. Та хотів би нагадати, що ми не просто так опинилися у півфіналі. Ми провели чудовий сезон. У багатьох матчах Ліги Європи «Шахтар» показував хорошу гру. Ми маємо проаналізувати помилки, виправити їх та йти вперед. ■

Наступний номер «Газети Волинь» вийде у четвер, 27 серпня.

«Газета Волинь» виходить двічі на тиждень: у вівторок і четвер.

Нарадна і зверстана в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦІ: 43025, Луцьк, просп. Воли, 13

E-mail volyn.nova@gmail.com, rekama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року. ■

www.volyn.com.ua

Головний редактор і відповідальний за випуск

ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. Передруку або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нової» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видавця заборонено. Публікації під рубриками «Обійнято», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуальні», «Добра справа», а також із позначкою — друкується на правах реклами. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відомити в розсійній рекламній статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Приймальня 72-38-94		ВІДПІЛИ РЕДАКЦІЇ	
Заступники головного редактора		Головний художній редактор	
Борух Сергій Іванович	77-07-70	Мищук Олександр Ярославич	72-06-66
Світличковська Галина Йосипівна	72-20-07	Головний бухгалтер	
Римар Микола Анатолійович	72-38-94	Вдовиченко Тамара Федорівна	72-71-07
Наушук Сергій Васильович	72-51-02	Інформації	
Відповідальний секретар		Козлова Мірослава Павлівна	72-61-21
Трофимчук Тамара Сергіївна	72-51-02	Відділ інтернет-новин	
Заступники відповідального секретаря		Криштоф Олег Степанович	72-51-02
Харчук Олена Андріївна	72-06-66	Економіки	
Місюк Олена Миколаївна	72-06-66	Лісова Алла Степанівна	(244) 3-11-78
		Листів і записів із читачами	
		Коваленко Оксана Анатоліївна	72-39-32
		Приватних оголошень	
		Тимошук Руслана Борисівна	72-39-32
		Спеціальний кореспондент	
		Власюк Людмила Миколаївна	72-38-94
		Фотокореспондент	
		Філюк Олександр Миколайович	72-06-66

ТзОВ «Газета «Волинь»

П/Р UA20303440000002608055520122

КБ «Приватбанк», МФО 303440

ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний.

Обсяг 4 друку. аркуші

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС: 30 000

Регістраційний номер ВЛ №18-251Р 02.03.2018 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер», Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua

Тижневий тираж 47500.

Замовлення №1577.